

**Ghidul spiritual
de
Michael Molinos**

Recunoștință

„Ghidul spiritual” există astăzi datorită timpului cheltuit cu altruism de doamna JoAnne Chappell din Oklahoma City.

PREFATĂ

După citirea acestei cărți este dificil să înțelegi de ce Biserica Romano-Catolică a ordonat arderea completă a ei. Cu excepția comentariului indirect în care spune că nu ar fi chiar necesară luarea împărtășaniei și nici practicarea spovedaniei, nu este nimic din ce a spus Michael Molinos, care să nu fi fost spus de alți catolici, foarte respectați. Mă gândesc că problema nu se găsește în ce a spus, ci în succesul pe care l-a avut spunând aceste lucruri și în numărul de discipoli care l-au urmat.

Am fost foarte surprins de faptul că o mare parte a acestei cărți faimoase nu este despre umblarea creștină profundă, ci despre cruce și suferință! Drept să spun, nu mă așteptam la așa ceva. Înainte de a o citi aș fi spus că ea conține o mulțime de ajutor practic pentru a-L cunoaște pe Domnul mai bine. Este și așa ceva; dar este și o dezbateră spirituală a crucii. Molinos o repetă de multe ori: „Dacă Îl urmăm pe Domnul așa cum ar trebui, ne așteaptă foarte multă suferință.”

INTORDUCERE DE MICHAEL MOLINOS

Este imposibil să scrii o carte, care să le placă la toți. Totodată este imposibil să scrii o carte pe care să o înțeleagă toți. Întrebarea este: „Cum se va raporta cartea la tine?” Subiectul despre care se vorbește aici este misterios și greu de prins. De aceea, o astfel de carte este foarte vulnerabilă la critică. Dar dacă nu înțelegi cartea, cum poți să o cenzurezi?

Acum, Scriptura ne spune, că omul *natural* nu poate înțelege lucrurile care au o semnificație spirituală. Dacă vei critica - sau chiar condamna - cu toate că nu înțelegi, te-ai alăturat singur înțelepților *lumii*.

Înțelegerea lucrurilor profunde ale Domnului nu se bazează pe un intelect bun, nici pe logică, sau judecată; se obține prin experiență. Lucrurile profunde ale lui Dumnezeu nu se inventează, *nici* nu sunt învățături ce trebuiesc demonstrate, ci mai degrabă ele trebuiesc primite. De aceea aceste lucruri sunt atât de roditoare în viața credinciosului. Lucrurile profunde ale lui Dumnezeu nu ajung în suflet prin auzire, nici prin citirea unor cărți, ci prin ceva pe care Duhul Sfânt îl pune din belșug în tine. El dă roadele Spiritului acelora, care sunt umili în mintea lor și își folosesc puțin puterea de judecată.

În lumea de astăzi sunt mulți oameni înțelepți care nu au citit niciodată lucruri de genul celor ce se găsesc în cartea aceasta. Sunt alții considerați ca fiind spirituali, dar care nu sunt prea încântați de subiectul tratat aici. Unii condamnă din ignoranță, ceilalți din lipsă de experiență.

Iată însă esența problemei. Un credincios, care nu a avut experiența lucrurilor scrise aici, nu poate judeca lucrurile ascunse ale lui Dumnezeu. El poate fi ofensat când aude de minunile dragostei divine, care este ascunsă adânc în lăuntrul omului, dar aceasta este din cauză că nu cunoaște aceste bogății. Dar va limita cineva bunătatea lui Dumnezeu? La urma urmei, brațul Domnului nu S-a scurtat. Poate să facă în viețile noastre ce a făcut cu mult timp în urmă. Amintește-ți că Domnul tău nu îți cheamă pe cei puternici sau pe cei cu merite mari. Îți cheamă pe cei slabi. O face pentru a-Și arăta marea Sa îndurare.

În cartea aceasta nu voi vorbi despre ceva teoretic, ci, mai degrabă, despre ceva practic - ceva experimental. Se găsește aici, pentru toți credincioșii, experiență, care depășește cele mai rafinate și ingenioase speculații. Lucrurile spirituale ar trebui să se limiteze la cei spirituali, cu toate că niciodată nu va fi așa! Vei obține puține rezultate, sau deloc, dacă încerci să împărtășești aceste probleme cu cineva, care s-a oprit în urmărirea lui Christos.

Nu am scris o carte cu un stil deosebit. Singurul meu scop a fost să spun adevărul gol, și aceasta cu toată umilința, sinceritatea și limpezimea. Nu voi încerca în cartea aceasta să definesc sau să apăr căile Domnului.

Aici se găsește mărturia experienței a multor ani de viață, experiență pe care am împărtășit-o multor credincioși, care au avut încredere în ajutorul foarte ineficient pe care i le-am oferit în căutarea unei căi lăuntrice. Din cauza a ceea ce am văzut în viețile acestor credincioși sunt convins că este nevoie de ceva care să îndepărteze obstacolele, tendințele și ademenirile care stânjesc către ținta stabilită de Domnul. Ceea ce am pus pe hârtie este ceea ce Domnul mi-a arătat în îndurarea Lui nemărginită, și nu ceea ce am luat din cărți. Țelul meu este să simplific înțelegerea căii lăuntrice.

Fie ca Domnul să facă să fie atins țelul acesta. Sper ca unii dintre voi care citiți, prin măreția Sa divină, să fiți din aceia care să descoperiți adâncimile Lui, și să beneficiați de ce am scris. Dacă se va întâmpla așa ceva atunci voi fi convins că au meritat durerile pe care le-am avut

scriind această carte. Iată singurul meu scop. Dacă El decide să primească și să aprobe aceste dorințe curate, atunci voi fi mulțumit cu răsplata mea.

Michael Molinos
Roma, 1675.

1

Două feluri de rugăciuni

Ce este rugăciunea? Este o înălțare a minții către Dumnezeu. El este deasupra tuturor și noi nu-L putem vedea, de aceea conversăm cu El. O astfel de rugăciune este cea mai simplă formă de rugăciune. Dar acesta este în esența lui un discurs mintal ținut cu Dumnezeu.

Dar atunci când credinciosul își ațintește privirea pe fața Domnului său fără să analizeze, să judece, sau să aibă nevoie de dovezi pentru a fi convins de ceva, *atunci* avem de-a face cu o rugăciune mai înaltă.

Există o privire asupra Domnului tău în care judecata, meditația și gândirea nu au un rol prea important. În primul fel de rugăciune, cineva se *gândește* la Dumnezeu; în celălalt, *Îl privește*. Al doilea fel de rugăciune este doar practic.

Atunci când o corabie a ajuns în port, călătoria s-a sfârșit, nu-i așa? În același fel, ar fi nevoie de anumite mijloace pentru ca să ajungem să-L experimentăm pe Dumnezeu. Dar după ce s-a stabilit care sunt mijloacele, și după ce ajungi la destinație, lași la o parte mijloacele. Adică, renunți la metodă.

Uneori este bine să începi cu rugăciunea rațională. Cu toate acestea, rugăciunea rațională este doar o metodă care te conduce spre o relație mai profundă, mai neclintită cu Domnul tău. Sfârșești cu toate discuțiile raționale atunci, când ajungi la acest al doilea nivel; în schimb, te odihnești. O viziune simplă a lui Dumnezeu, să-L vezi și să-L iubești pe El (și să respingi foarte fin toate imaginile care îți vin în minte): *aceasta* este o rugăciune mult mai plină de sens.

Mintea este calmă în prezența Divinității. Totul din tine se adună, se *centrează* și se fixează în întregime asupra Lui.

Este de datoria ta, care cauți să ai o relație profundă cu Domnul. Să lași îndată lucrurile foarte clar definite cu mintea. Pe scurt, să lași la o parte *totul* și să te arunci în lăuntru unui Dumnezeu iubitor. În cele din urmă acest Domn va restaura tot ceea ce ai lepădat, în timp ce te face mai rezistent și mai puternic. (Vorbesc de puterea de a-L *iubi* mai puternic). La rândul ei, această dragoste te va susține în toate circumstanțele care pot să vină în viața ta. Fii sigur că dragostea pe care o reverseși către El, (dragoste pe care El ți-o va da), face mai mult decât orice altceva. Sunt puține lucruri pe care le poți face pentru Dumnezeu; în viața aceasta vei înțelege atât de puține despre El, indiferent cât de înțelept ești, sau cât de mult studiezi. Dar, vai! *Îl* poți iubi foarte mult.

Credinciosul începe cu o metodă simplă, atunci când are de-a face cu Domnul în cel de-al doilea fel, cea a apropiării de un centru curat și adânc.

Dumnezeul tău se găsește în locul acesta lăuntric profund, și este găsit în cele din urmă în acest loc al dragostei plină de afecțiune, al tăcerii, și al uitării tuturor celorlaltor lucruri - și a supunerii voinței umane înaintea voinței Divine. Aici, atras în acest loc, credinciosul *Îl* aude și vorbește numai cu Dumnezeu. Este ca și cum în toată creația există numai ei doi. O astfel de „rugăciune” este foarte departe de o discuție intelectuală cu Dumnezeu, sau orice altceva, care se poate numi rugăciune.

Conceptualizarea rațională este o trudă, însă are roade. Dar felul acesta al doilea de rugăciune despre care vorbesc, nu implică nici un efort. Aici, în liniște, pace și încântare, este un rod mult mai minunat.

Probabil primul este necesar pentru a-l avea pe al doilea. Primul este o căutare. Al doilea este găsirea. Poți spune că diferența este cea dintre pregătirea mesei și servirea ei.

Acum ți-aș zice că există două moduri de umblare în această relație profundă cu Domnul. Pe primul îl obții prin multă stăruință - și prin ajutorul harului divin - prin folosirea tuturor capacităților tale. Al doilea nu poate fi atins prin puterea voinței cuiva; mai degrabă este ceva la care credinciosul ajunge în cele din urmă!

2

Dorința de a abandona rugăciunea exterioară

Aș dori să subliniez anumite aspecte la care ai putea să te aștepti să ai de-a face în călătoria spre o relație mai profundă cu Domnul tău. În cele din urmă vei ajunge într-un punct din care nu mai poți continua cu o viață a rugăciunii inteligente, *sau*, cel puțin, *dorești* să abandonezi o astfel de rugăciune. Aceasta nu se va întâmpla datorită înclinațiilor tale naturale, și nici unei perioade de secetă spirituală, ci mai degrabă este provocată de Domnul Însuși, adânc în lăuntrul tău. Înclinația de a abandona rugăciunea exterioară este sfârșitul normal al unei căutări, și al foamei după ceva mai profund.

S-ar putea să observi că citirea cărților devine plictisitoare. Probabil pentru că ele nu tratează chestiunile lăuntrice.

O altă experiență pe care ai putea-o avea este o conștientă tot mai mare a naturii *sinelui*, o oroare de păcatele tale, și o înțelegere mai mare a naturii lui Dumnezeu și a sfințeniei Lui.

Numai Domnul îți poate da lucrurile după care tânjești.

Nu vei cunoaște întru-totul viața lăuntrică despre care îți vorbesc, decât atunci, când vei cunoaște ce înseamnă ca voința ta să se conformeze voinței divine. Dacă tu, credinciosul, vei avea succes în toate, dacă toate se vor desfășura după cum vrei, nu vei cunoaște niciodată calea păcii. O astfel de persoană va avea întotdeauna o viață amară și goală, va fi întotdeauna fără odihnă și deranjat, neajungând niciodată pe calea păcii. Umblarea profundă se face în conformitate deplină cu voința lui Dumnezeu.

Mă grăbesc să-ți spun: conformitatea este un jug plăcut, un jug, care ne conduce în locurile unde se găsește pace și odihnă lăuntrică.

Care este cauza neliniștii creștinului?

Rebeliunea propriei sale voințe este principala cauză. Nu ne supunem jugului plăcut al voinței divine, și de aceea, trecem prin multe situații deranjante. O, creștinule, dacă îți supui voința voinței divine, și poruncilor Lui, ce liniște vei cunoaște! Ce pace, ce odihnă.

Cuvintele acestea să fie principalul scop al acestei cărți. Și fie ca lui Dumnezeu să-I facă plăcere să-mi dea lumina Sa divină, pentru ca tu și cu mine să descoperim cărări care ne conduc spre această cale lăuntrică.

3

O fortăreață lăuntrică invincibilă

Întunericul, seceta spirituală, ispitirea epuizantă, acestea sunt lucrurile pe care Dumnezeu vrea să le curățească din suflet. Mai întâi ar trebui să știi că spiritul tău este centrul, locuința, Împărăției lui Dumnezeu. (Centrul tău este Împărăția lui Dumnezeu). În locul acesta, Domnul tău domnește netulburat pe tronul Său. Pentru a păstra curat acest templu lăuntric al lui Dumnezeu, va trebui să-ți păstrezi inima liniștită.

În locul acesta nu este neliniște, indiferent ce îți trimite Domnul în viață.

Pentru binele tău și beneficiul spiritului tău, El va permite unui dușman invidios să tulbure această cetate a odihnei, acest tron al păcii. Necazurile vor fi sub forma ispitelor, problemelor, sugestiilor subtile. S-ar putea ca orice din creația lui Dumnezeu să ajungă să aibă vreo implicație în necazurile tale. Vor fi necazuri grele și vor fi persecuții mari.

Cum vei aborda aceste lucruri? Cum poți să fii constant și bucuros în inima ta în mijlocul tuturor acestor probleme? Pătrunde în tărâmul cel mai lăuntric, pentru că acolo vei putea birui împrejurările exterioare. În tine este o fortăreață divină, și fortăreața aceasta divină te apără, te protejează și se luptă pentru tine.

Observă, te rog, pe cineva care locuiește într-o fortăreață mare; omul nu este deranjat chiar dacă dușmanii îl urmăresc și îl împrumiesc. Tot ce are nevoie este să se retragă în cetate. *Tu* ai un castel puternic, (adânc în lăuntru tău), care te va face să biruiești asupra *tuturor* dușmanilor tăi - cei care sunt vizibili și cei care sunt invizibili. Castelul acesta se găsește în tine *acum*. Indiferent de câte curse și necazuri sunt pe cale, *este în tine!* În el locuiește Mângâietorul divin. Retrage-te în el, pentru că *acolo* totul este liniștit, plin de pace, sigur și calm.

Cum ai putea s-o faci? Răspunsul se găsește în rugăciunea „mai profundă” de care am vorbit mai înainte, și în dragostea, care se îndreaptă numai asupra Lui.

Când vezi că pacea îți este amenințată, retrage-te în acest loc al păcii; retrage-te în fortăreață. Dacă ești slab de inimă, retrage-te. Aici se găsește armura cu care îl poți birui pe dușman și toate necazurile. Nu părăsi locul acela atât timp cât bate furtuna. Rămâi liniștit și sigur... *în lăuntru*.

În final, nu descuraja dacă îți pierzi inima. Dacă este posibil, întoarce-te la tronul acesta bogat; adunându-ți gândurile; întoarce-te spre fața Sa. Caută tăcerea în mijlocul zarvei, caută singurătatea în mijlocul mulțimilor, lumina în mijlocul întunericului; găsește uitarea în nedreptate, victoria în mijlocul disperării, curajul în mijlocul panicii, rezistență în mijlocul tentațiilor, pace în mijlocul războiului.

4

Așteaptă-te să ai eșec

Ar trebui să știi că orice creștin pe care Domnul îl cheamă spre calea lăuntrică este inevitabil un creștin plin de confuzii și îndoieli, și unul, care a avut eșec (și care va avea eșec), în privința acestui fel de rugăciune mai profund. De fapt, ajungi să ai impresia că Domnul nu te mai ajută în rugăciune așa cum a făcut-o. Simți că pierzi timpul și că nu înaintezi deloc. Urmează confuzia și nedumerirea. Cu toate acestea, nu te opri, și nu lăsa pe nimeni, nici chiar pe cineva care este mai vechi în credință decât tine, să te oprească din a căuta o relație mai profundă cu Domnul tău.

Ce se întâmplă de fapt în viața ta? Ai într-adevăr eșec? Deloc.

Domnul te cheamă să umbli prin *credința* în prezența Sa divină. Aruncă-te în adâncul tandru al Domnului tău, având o viziune simplă a Lui și o dragoste mare pentru El - cum are un copilăș pentru mama sa. Spiritul ar trebui să devină în prezența lui Dumnezeu ca un copilăș, și ca un *cerșetor*.

Este ușor de avut o asemenea relație cu Domnul tău - mai ales în perioade care se consideră a fi pline de eșec. De asemenea, este *cea mai sigură* relație pe care o poți avea cu El. Nivelul de rugăciune pe care îl cauți este lipsit de imaginația care hoinărește și de analiza mintală. Aceste două activități îți distrag atenția atât de mult, și te pot conduce la speculații și introspecție... mai ales în perioade de eșec!

Ți-aș aminti ca să-i dea cele zece porunci, Domnul l-a chemat pe Moise pe un munte. Acolo, timp de câteva zile, Domnul i-a arătat gloria Sa măreață. Aș face o paralelă. De obicei, la începutul umblării creștine Dumnezeu te va duce la școala iubirii cunoștinței și la școala legilor lăuntrice. *Apoi* va face să vină peste tine întunericul și seceta spirituală. Dar de ce aduce seceta spirituală? Din același motiv pentru care ne-a făcut să cunoaștem dragostea! *Ca să ne apropiem* de El. Da, seceta și eșecul ne apropie de Christos așa cum o face atingerea dragostei și a tărâmurilor nevăzute. Domnul îți aduce seceta pentru că știe foarte bine: nu prin judecata sau efortul tău vei ajunge să fii aproape de El. Tu nu poți să faci *nimic* care să te apropie de El sau care să-L apropie pe El de tine. Nu! Nimic! Eforturile tale *nu* te vor ajuta să înțelegi căile Sale înalte și preamărite.

Atunci cum vei învăța? Prin abandonare umilă față de voia Sa. *Așa* vei începe.

Noe este un exemplu perfect al acestui lucru. A fost considerat nebun de către lume. Mai târziu, când întregul pământ a fost acoperit de ape, el se găsea fără pânze și fără vâsle pe o mare înfuriată. În orele acelea întunecate a umblat numai prin credință. Să nu crezi că știa ce vroia Dumnezeu. Nu știa.

Atunci, pe cât se poate, fii răbdător. Să nu-ți pese de secetă și eșecuri. *Nu renunța la căutarea unei rugăciuni mai profunde*. Indiferent de câtă secetă și eșecuri vei avea parte. Umblă cu o credință fermă, murind față de sine și față de toate celelalte eforturi naturale depuse pentru a-L cunoaște. Ține minte, El nu poate greși, și nici nu îți vrea decât binele.

Nu te-ai gândit vreodată că cineva trebuie să sufere atunci când moare? Cât de bine este folosit timpul atunci, când ești în secetă, fără cuvinte, supus, totuși stând și așteptându-L pe El!

Iată ceva de care ar trebui să ții cont: binecuvântarea divină nu se manifestă prin cele cinci simțuri ale tale.

Atunci cum se manifestă binecuvântarea divină? Din nou, răspunsul este adânc în lăuntrul tău. De aceea, vino la El, tăcut, crezând, suferind și cu răbdare. Înaintează cu încredere. Odihnește-te în El, și lasă-te călăuzit de mâna Lui. Acest lucru este mai bun decât toate bunurile din lume.

Privește la un bivol cum rumează mâncarea. Se pare că nu face nimic și nu se alege cu nimic, totuși face ceva foarte important. Poți spune că este un eșec? Nu este!

Ține minte, bivolul nu se alege cu *nimic* din porumbul pe care îl mănâncă, dar stăpânul primește un dar mare, și stăpânul se bucură de creșterea bivolului.

Dacă umblarea ta după Christos este curată, atunci aceasta îți este o răsplată suficientă.

O sămânță este aruncată pe pământ. În aparență, sămânța este pierdută. Dar mai târziu, când vine primăvara, sămânța crește și se înmulțește. La fel face și Dumnezeu cu tine.

Domnul îți ia confortul și chiar înțelegerea. Vezi că nu mai ai progres spiritual. Într-un fel, așa este! Totuși, lasă să treacă timpul, și vei vedea adăugându-se bogăție pe care nici nu ai sperat-o.

Nu te rușina dacă nu poți ajunge la ceea ce ai dorit în privința acestei rugăciuni mai profunde. Păstrează-ți pacea, și stai înaintea Domnului. Perseverează. Încrede-te în harul Lui nemărginit, ca și cum nu ai avea vedere. Fă-o fără să te gândești sau să judeci prea mult. Lasă-ți viața în mâinile Lui bune, părintești, decizând să nu faci nimic decât ceea ce este voința și plăcerea Sa divină.

5

Limitele rugăciunii exterioare

De-a lungul vremurilor, credincioșii spirituali au avut părerea că un credincios nu poate ajunge la o umblare profundă cu Domnul prin intermediul unei rugăciuni constituite din ardoare, cereri, meditație, judecată și foarte multe discuții obiective. În cel mai bun caz, o astfel de rugăciune este benefică *la începutul* umblării spirituale.

Mai mult, s-a observat că rugăciunea de suprafață și obiectivă se învață foarte ușor.

Dar *nu* se învață ușor relația cu Isus Christos despre care vorbim aici.

Dacă vei vointinua cu o rugăciune tipică - exterioară - și dacă o astfel de practică continuă an de an fără prea mult progres, atunci îți irosești o mare parte a timpului. De ce Îl cauți pe Domnul sforțându-ți mintea, căutând un anumit loc în care să mergi pentru a te ruga, alegând anumite lucruri pe care să le discuți, și sforțându-te să-L găsești pe Dumnezeu în afară ... când de fapt El este în tine?

Sf. Augustin a spus-o atât de minunat:

„Doamne, am hoinărit ca o oaie rătăcită, căutându-Te neliniștit cu judecata mea. Am obosit mult căutându-Te în afară. Totuși, Tu locuiai în mine. Dacă Te-aș fi dorit numai, și să fi tânjit după Tine. Am mers pe străzile și în piețele acestei lumi, și nu Te-am găsit, pentru că degeaba Te căutam afară pe Tine, care erai în lăuntru meu”.

Nu Îl vom găsi pe Dumnezeu în afară. Și nici nu-L vom găsi prin judecată și logică și cunoștințe superficiale. Fiecare din noi Îl are prezent în el. Se pare să acei credincioși, care tot timpul Îl caută pe Dumnezeu, strigă după El, tânjesc după El, cheamă Numele Lui, se roagă zilnic, au un fel de orbire, nedescoperind niciodată că ei înșiși sunt un templu viu și locuința *adevărată* a Lui.

Spiritul lor este locul și tronul unui Dumnezeu care se odihnește tot timpul în lăuntru lor.

Cine atunci, dacă nu un nebun, Îl va căuta pe Dumnezeu în afară, atunci când știe că El este în lăuntru? Sau cine se va sătura vreodată, dacă îi este foame și totuși, refuză să guste? Totuși aceasta este viața pe care o trăiesc mulți oameni buni, care tot timpul caută, și niciodată nu găsesc. Faptele lor nu sunt perfecte.

Nu ar trebui să crezi că este dificilă calea spirituală și nici că este numai pentru cei cu multă minte.

Domnul tău a dovedit foarte clar lucrul acesta atunci când și-a ales apostolii. Erau oameni neștiutori și de rând. El i-a spus Tatălui: „Îți mulțumesc Tată pentru că ai ascuns aceste lucruri de cei înțelepți și pricepuți și Le-ai descoperit pruncilor”. Este foarte clar că nu vom ajunge la lucrurile profunde, și nici la locurile adânci din noi, prin intermediul gândirii sau printr-o rugăciune de suprafață.

Tatăl are grijă de păsările care rămân singure atunci când sunt părăsite de părinții lor; crezi că te va abandona pe tine? Gândește-te la păsări. Nu pot vorbi și nu au judecată, și totuși le poartă de grijă și le dă mâncarea necesară. Ele nu se prea pricep să spună rugăciuni frumoase, nu-i așa? Și nici nu se simt incomod pentru că nu pot să spună rugăciuni, care sună frumos. Atunci de ce te simți tu?

De fapt, este bine atunci când te găsești deposedat de plăcerea simțămintelor și ca atare trebuie să mergi doar prin intermediul credinței - da, chiar și atunci când călătorești pe cărări

întunecoase, prin deșert, care duc... unde? Nu știi cu certitudine. Fără o astfel de experiență va fi foarte dificil să ajungi în umblarea ta spirituală în anumite locuri. O cale dureroasă, da, dar una *sigură*. Din nou, te îndemn să fii constant. Nu da înapoi, chiar dacă Domnul nu-ți mai spune nimic și tu nu mai ai nimic ce să spui în rugăciune.

6

Două experiențe spirituale

În toată călătoria ta în calitate de credincios, vei avea numai două feluri de experiențe spirituale. Unul este blând, minunat, și plăcut. Celălalt poate fi neclar, uscat, întunecat și dezolant. Dumnezeu ni-l dă pe primul pentru a ne câștiga; pe al doilea ni-l dă pentru a ne curăți.

La început te tratează ca și cum ai fi un copil. *Apoi*, începe să te trateze ca și cum ai fi un om puternic. În primul fel, experiența spirituală este dependentă foarte mult de ceea ce poți simți în exteriorul tău. (Te simți atras de experiențele plăcute, exterioare; de fapt poți ajunge să fii dependent de ele). Dar celălalt fel de experiențe creștine îi cer credinciosului să nu-i mai pese de simțămintele exterioare. Mai degrabă trebuie să cunoască lupta împotriva propriilor pasiuni, și să aibă o voință, care este în acord deplin cu Domnul... aceasta este ocupația pe care ar trebui să o avem fiecare.

Perioadele de secetă sunt folosite de Dumnezeu, pentru binele tău. Da, este adevărat că în astfel de perioade, cele cinci simțuri ale tale sunt deposedate de plăcerea lor și se sfârșește progresul și pietatea *exterioară*. Află că în astfel de vremuri, fie vei ajunge să abandonezi rugăciunea, și poate o bună parte a umblării creștine, *fie* vei ajunge la o stare de alinare, care nu are nimic de-a face cu simțămintele exterioare.

Întotdeauna, în perioade de secetă spirituală, există un vâl care ascunde relația cu El; este un timp în care nu știm ce vrea să facă. Dacă am ști întotdeauna ce face, (atunci când lucrează *asupra* omului nostru exterior și când lucrează *asupra* omului nostru interior), am deveni foarte încrezuți. Dacă am ști ce face, ne-am imagina că ne descurcăm foarte bine, nu-i așa? Am putea chiar să considerăm că ne-am apropiat foarte mult de Dumnezeu. O astfel de concluzie ar fi imediat spre regresul nostru.

Dependența de circumstanțele exterioare, dependența întregii înțelegeri spirituale de simțămintele exterioare - toate acestea trebuie să plece. Cum? Prin secetă spirituală!

Domnul folosește terenurile aride, deșerturile.

Fermierul seamănă într-un anotimp și seceră în altul; la fel este și Dumnezeu. *La timpul Lui* îți dă putere în fața ispitei. (Adesea această putere o primești când te aștepti mai puțin).

Care sunt roadele unui credincios, care continuă să-L caute pe Domnul în asemenea perioade de secetă? Dacă supraviețuiești și continui să-L cauți cu umilință, care este rezultatul la care te aștepti?

Vei cunoaște darul de a persevera, care are multe roade și avantaje. Încet, încet te vei sătura de lucrurile acestei lumi, și dorințele vieții tale trecute își vor pierde câte puțin din putere; se vor forma unele noi îndreptate către Domnul.

De asemenea, vei învăța să reflectezi și să-ți îndrepti atenția asupra unor lucruri față de care nu prezentai nici un interes în trecut.

Când vei fi pe punctul de a comite vreun rău, vei simți adânc în lăuntrul tău o avertizare, o avertizare care te va reține de la a face răul acela. Va fi spulberat atașamentul față de plăcerea aceea pământească, sau te vei depărta repede de situația aceea sau de la conversația aceea, sau orice altceva, care te trage înapoi. Vei abandona lucruri ale vieții în legătură cu care conștiința nu te deranjase înainte niciodată.

Când vei greși, sperând că nu prea tare, te vei simți muștrat foarte tare.

Va crește în tine o determinare și o dispoziție pentru suferință și pentru a face voia lui Dumnezeu.

De asemenea, se va forma o înclinație tot mai mare pentru lucrurile sfinte, (probabil chiar și o ușurință de a trata cu natura sinelui, cu pasiunile și chiar cu dușmanul care te așteaptă).

Vei învăța să-ți recunoști propria natură și s-o disprețuiești. Fără această pricepere adâncă - chiar revelație - toate celelalte încercări de a ajunge „spiritual” sunt fără succes. Vei experimenta o mare stimă față de Dumnezeu, mult mai tare decât față de celelalte creaturi. Vei fi foarte determinat să nu pleci din prezența Sa, pentru că părăsirea Lui, abandonarea Lui, va fi în ea însăși cea mai mare suferință și cea mai mare pierdere.

Vei avea în tine pace. O încredere în suveranitatea lui Dumnezeu și chiar o detașare de toate celelalte lucruri.

Toate acestea pot fi rezultatul perseverenței într-o rugăciune care este *uscată și aridă*. Nu vei simți aceste lucruri când te rogi, ci mai târziu, poate mult mai târziu - *la timpul Lui* - când El și numai El consideră că este timpul potrivit pentru ca aceste atribute să apară.

Toate lucrurile pe care le-am menționat, și multe altele, sunt ca lăstarii care cresc din acest copăcel al rugăciunii spirituale. Vei abandona acest tufiș, doar pentru că pare a fi uscat, sau pentru că nu este prea mult rod în el, sau pentru că lăstarii par să fie atât de mici, sau pentru că se *pare* că nu va fi niciodată o recoltă? Dragul meu, fii constant, perseverează. Din aceasta, sufletul tău va avea câștig.

7

Două consacrări

Așa cum sunt două feluri de *rugăciuni*, sunt și două feluri de consacrări. Una este reală, cealaltă este dependentă de simțuri.

Într-o consacrare care este adevărată, nu este o anumită *plăcere* deosebită, și *nici* prea multe *lacrimi*. Nu ar trebui deloc făcută o consacrare care se bazează pe simțurile exterioare, pe rațiune, pe sentimente, (cum te simți, ce gândești, concluzii logice, circumstanțe exterioare, binecuvântări, împotrivire față de probleme, confuzie, dubii, sărăcie, sănătate șubredă, bogăție, prieteni buni, o mulțime de prieteni, etc.) . O astfel de consacrare este o piedică în calea înaintării și avansării pe calea lăuntrică.

Unii credincioși cred că sunt favorizați atunci, când au momente plăcute, minunate și extraordinare cu Domnul. Concluzia care urmează este că Îl posedă și că au o umblare specială cu El. Își dau viețile pentru a avea această relație plăcută cu El.

Însă o astfel de idee este o deziluzie.

Totul este natural într-o relație cu Domnul, ca cea pe care tocmai am descris-o. O mare parte s-ar putea să nu fie decât o reflectare a naturii tale (fie o stare emoțională deosebită, fie o activitate intelectuală).

Un lucru este sigur: a nu merge mai departe, a concluziona că *această* umblare este cea corectă și că aceasta este relația, care Îi place cel mai mult lui Dumnezeu, îl împiedică pe credincios să ajungă la o relație adevărată cu Domnul. Trebuie să realizezi că cel mai profund lucru care este în tine este un *spirit curat*. Acesta nu simte așa cum o fac sentimentele. Ce se întâmplă în spirit nu se poate percepe în exterior, așa cum sunt percepute lucrurile care se întâmplă în partea mai exterioară a ființei tale. Spiritul nu trebuie să se ridice în picioare și să spună că *știe* ce iubește, și că *simte* ce iubește; nu are *nevoie* de așa ceva.

Dacă urmează să ne apropiem mai mult de ceea ce este specific naturii lui Dumnezeu, (și a noastre) este clar, că trebuie să mergem pe o cale lăuntrică. Pentru aceasta va trebui să lași călăuzirea vieții tale în mâna Domnului și să te aștepti ca El să-ți fie lumina în locurile secetoase, și chiar și în cele întunecoase.

Ține minte că nu-ți irosești timpul atunci, când „nu se întâmplă nimic”. S-a spus cu atâta înțelepciune: „Cea mai mare inactivitate este să nu-L aștepti pe Dumnezeu”.

Este inactivitate atunci, când nu ai timp disponibil pentru Dumnezeu! Într-adevăr aceasta este activitatea, care este mai presus de toate activitățile. Aș vrea să repet pentru accentuare că adevărata cale a creșterii spirituale este apropierea de Domnul, umblarea potrivit cu inspirația lăuntrică, manifestarea influenței Sale divine în partea cea mai centrală a ființei tale, să-L slăvești dându-I voința, alungarea imaginațiilor, conceptelor și ideilor, care apar în timpul rugăciunii.

8

Două feluri de întuneric

Acum ajungem la încă un grup de două elemente. Sunt două feluri de întuneric, un întuneric nefericit, și unul fericit.

Primul întuneric este cel, care se naște din păcat. Este un întuneric umplut de nefericire și îl conduce pe creștin la moarte veșnică. Al doilea fel de întuneric este cel, pe care Domnul îl îngăduie în lăuntru nostru pentru a așeza și fixa virtuțile. Este un întuneric fericit pentru că îți iluminează spiritul din interiorul tău, îl întărește și îi dă mai multă lumină.

Ca urmare, *nu* ar trebui să suferi și să fii supărat atunci, când calea este neclară și ești înconjurat de întuneric. Nici nu ar trebui să crezi că îți lipsește prezența lui Dumnezeu, că te-a părăsit, sau, că nu te iubește. Mai mult, lumina pe care ai avut-o mai înainte nu ar trebui considerată ca fiind o mare pierdere; și nici vechea relație pe care ai avut-o cu Domnul - indiferent cât de binecuvântată a fost, sau, că a încetat să mai existe. Nu este o pierdere.

Aș vrea să vezi aceste momente de întuneric ca niște momente fericite, momente în care perseverezi în umblarea ta lăuntrică. Este un semn că Dumnezu, în mila Sa nemărginită, caută să te aducă pe calea lăuntrică. Cât de bune vor fi rezultatele, prietene drag, dacă vei accepta aceste perioade cu pace și resemnare! Astfel de perioade sunt pentru binele tău spiritual. Aceste momente de întuneric *nu* îți încetinesc mersul pe calea către El! Se pare că este așa, dar de fapt ele grăbesc ajungerea la punctul final al călătoriei tale.

Aș evidenția un anumit aspect.

Probabil că vei ajunge în întuneric pentru că ți-a fost luată lumina naturală. Însă ține minte că s-ar putea ca în întunericul acesta să găsești pentru prima dată lumina supranaturală din *spiritul* tău - o lumină, care crește și se intensifică în mijlocul întunericului! Adeseori, în astfel de perioade de secetă încep să se nască în noi înțelepciunea și dragostea.

(Bineînțeles, dacă în aceste perioade renunți să Îl mai iubești sau dacă umbli după lucruri lumești, nu vei cunoaște aceste binecuvântări).

În *perioade de întuneric* - nu în perioade de bucurie spirituală exterioară mare - natura sinelui primește o lovitură de moarte. Sunt distruse imagini, idei, gânduri rătăcite și alte impedimente, care îți conferă o imagine distorsionată a divinității. Da, credinciosul este condus pe calea lăuntrică prin astfel de mijloace.

La urmă de tot, Domnul folosește perioadele de secetă pentru a-ți purifica simțurile exterioare; această purificare este necesară progresului tău lăuntric.

Care ar trebui să fie atunci părerea ta despre perioadele de secetă și întuneric? Ar trebui să le *prețuiești* și să le *accepti*! Dar, ce ar trebui să faci în perioade de întuneric?

Să crezi.

Să crezi că *ești* înaintea Domnului, și în prezența Sa; continuă să vii înaintea Lui cu o afecțiune dulce și tăcută. Nu încerca să descoperi lucruri. Nu încerca să înțelegi. Mai ales, nu căuta o cale de ieșire din întuneric, și mai presus de toate *nu* înceta să vii înaintea Lui ca în perioadele cele mai pline de credință ale vieții tale și în perioadele în care experimentai cele mai mari bogății și binecuvântări spirituale!

Nu căuta vreo stare emoțională, sau o dedicare delicată. Exprimă-ți dorința de a-I face voia și de a fi plăcerea Sa. Altfel vei merge în cercuri și nu vei face nici un pas spre țelul lăuntric. Nu ar trebui să ai drept țel o experimentare emoțională a Domnului tău, pentru că El nu are un astfel de țel.

9

Pierderea interesului spiritual

Probabil că, la scurt timp după ce te-ai decis să mori față de viața exterioară și să mergi spre muntele înalt pe care este El, vei simți că totul acționează în defavoarea ta! Toate experiențele minunate de care te-ai bucurat se vor duce. Abia vei putea să discuți lucruri spirituale, sau poate că vei ajunge atât de departe, încât nu mai poți zămisli un gând bun despre Dumnezeu. Se va părea că cerul este de plumb și va fi puțină lumină, dacă va fi. Și când revii la concentrarea gândurilor tale, nici chiar gândurile nu te vor mai putea alina.

Fii sigur, că dacă aceasta este situația din viața ta, dușmanul va veni cu sugestii, gânduri murdare, nerăbdare, mândrie, mânie, blesteme, confuzie și multe altele. Probabil vei simți chiar și un dezgust față de lucrurile lui Dumnezeu. Și vei simți că ai pierdut o parte din priceperea ta spirituală. Unii vor ajunge până acolo, încât vor simți că nu mai este Dumnezeu, cel puțin pentru ei. Te vei întreba dacă mai este în tine vreo dorință bună.

Nu te teme. Perioadele acestea și lucrurile acestea au un efect purificator. Vei avea un simțământ tot mai mare a nevredniciei tale și a faptului că trebuie rezolvat apetitul pentru lucrurile exterioare. Numai Domnul poate să-l arunce în mare pe Iona al simțurilor tale. Fii sigur că toate străduințele și lupta vor fi fără valoare. *Nu* vor da rezultate toate eforturile exterioare de a fi pios, religios, și chiar cele de a-ți nega sinele. Mai degrabă, astfel de lucruri vor arunca o lumină asupra ta, care va spune: „Nu poți să faci nimic. *Toate lucrurile* sunt în mâinile Lui și nu ale tale.”

10 Circumstanțe

Este în natura fiecăruia dintre noi să fim josnici, mândri, ambițioși, plini de tot felul de poftă, judecăți, raționalizări și opinii. Dacă nu se întâmplă ceva, care să ne umilească, atunci în mod sigur lucrurile acestea ne vor trage înapoi.

Deci, ce face Domnul tău? Lasă ca credința să-ți fie asaltată, chiar și cu sugestii de mândrie, lăcomie, mânie, poate blasfemie, și da, chiar disperare. Toate acestea fac ca mândria noastră naturală să fie umilită, având efectul unui medicament bun.

Îți amintești că Isaia ne spune, că dreptatea noastră este ca o cârpă mânjită - și aceasta în ciuda vanității, a încrederii în sine și a iubirii de sine.

Domnul tău dorește să-ți purifice sufletul, și poate folosi o pilă foarte abrazivă. Da, s-ar putea ca să se ocupe de cele mai pure și nobile lucruri ale vieții tale! În felul acesta ne dă o revelație, care ne trezește sufletul... pentru ca sufletul să descopere *cu adevărat*, să cunoască cu adevărat, în ce stare mizerabilă se găsește.

Și dacă în astfel de perioade cauți sfat de la cineva, s-ar putea să fii ajutat... dar ai fi înțelept dacă nu te-ai *aștepta* la ajutor. Adânc în tine este un loc al păcii interioare, și este necesar să crezi, dacă urmează să treci prin aceste perioade și dacă nu vrei să pierzi pacea. Trebuie să crezi în bunătatea îndurării divine... chiar și atunci când îndurarea aceasta te umilește, îți produce durere și te încearcă. Cât de fericit vei fi când vei sta în tăcere înaintea Domnului! Chiar dacă aceste momente sunt cauzate de către diavol, cu toate acestea tu ești în mâna suverană a lui Dumnezeu, și lucrurile acestea vor fi spre câștigul și folosul tău spiritual.

Dar, probabil vei protesta și vei zice: „Nu din cauza mea sunt problemele. Nu din cauza Domnului. Nu din cauza diavolului. Ceea ce mi se întâmplă este din cauza vecinului, din cauza răutății și nedreptății lui; sunt tratat greșit pe nedrept”.

Este adevărat că Domnul nu ar vrea ca cineva să păcătuiască împotriva ta, dar vrea ca *rezultatele* acestui lucru să se întoarcă spre slava Sa. El vrea ca să fii mai răbdător.

Atunci când ești rănit de cineva, fi el credincios sau necredincios, se manifestă două lucruri. Este (1) păcatul celui ce a făcut răul, dar este și (2) o lecție pentru tine. Probabil mai mult decât o lecție. S-ar putea ca păcatul acela să fie împotriva Domnului și Lui să nu-I placă, dar efectul distructiv pe care îl are în tine este după voia Lui, și este spre binele tău. Atunci ce ne mai rămâne de făcut decât să Îi acceptăm voia și să primim lucrurile ca și cum vin chiar din mâna Sa? Pentru că așa se întâmplă.

Pentru a vedea aceasta nu trebuie să privești decât la viața Domnului tău. Răutatea și păcatul lui Pilat au fost acelea, care au provocat moartea Domnului, și totuși, noi știm că moartea Lui a fost pentru răscumpărarea noastră.

Este clar că Domnul se folosește de greșeala altuia pentru binele sufletului tău. Cât de profundă este înțelepciunea Sa divină!

Cine poate cerceta adâncimile tainelor Tale, Doamne! Căile minunate și cărările ascunse pe care ne călăuzești sufletul pentru a fi purificat, transformat și schimbat în natura și substanța Ta.

Atunci, când te-ai convertit, Domnul a venit pentru a lucra în tine... în spiritul tău... în partea cea mai interioară a ființei tale.

Pentru ca Regele ceresc să-și facă locuința chiar și în sufletul tău, este nevoie ca acesta să sufere niște transformări. Domnul ne purifică sufletul așa cum este aurul într-un cuptor încins.

Este o certitudine faptul, că niciodată sufletul nu iubește și nu crede cu adevărat, ca și în momentele de suferință. Crezi sau nu, (sau ești de acord, sau nu), dubiile, temerile și necazurile, care te lovesc nu sunt altceva decât purificările dragostei Lui.

Dacă ai nevoie de vreo dovadă a acestui lucru, privește numai la progresul făcut de suflet atunci, când încreșterea a trecut.

Mai întâi, este o neîncredere tot mai mare în sine și o recunoaștere profundă a măreției și atotputerniciei lui Dumnezeu; este o încredere mai mare că Domnul te va izbăvi din toate pericolele. Mai mult, gura este mult mai doritoare să mărturisească cu credință fermă.

De aceea, dragul meu, privește aceste momente dificile ca o mare fericire. Cu cât ești mai încercat, cu atât ar trebui să te bucuri mai mult, în pace. Nu fi trist. Mulțumește-I lui Dumnezeu pentru favoarea, care ți-o face. Nu lua în considerare ceea ce ți se întâmplă. Nimic nu îl enervează pe dușman mai mult, decât să vadă că este disprețuit în ciuda tuturor lucrurilor pe care le face împotriva unuia din copiii lui Dumnezeu. De ce? Pentru că își dă seama că toate lucrurile pe care le face, și pe care le sugerează să le faci, nu au nici un rezultat.

Trăiește-ți viața ca și cum nu l-ai vedea pe cel, ce este dușmanul tău. Stai în pace, fără să fii neliniștit. Nu încerca să înțelegi sau să pui întrebări. În mod sigur, cel mai periculos lucru pe care îl poți face este să te iei la încercare cu diavolul în ce privesc explicațiile logice; la urma urmei, este atât de bun la înșelat.

Fiecare copil al Domnului trebuie să treacă printr-o vale a plângerii și să fie atacat pe nedrept. Să fii convins că Domnul continuă să se ocupe chiar și de cei mai sfinți. Cu adevărat, aceștia sunt cei, care trec prin cele mai mari tentații. De ce? Pentru ca coroana lor să fie mai mare, pentru ca să fie înfrânt spiritul slavei deșarte și pentru ca să fie păstrați într-o legătură strânsă cu El.

11

Ispitirea

Aș spune că cea mai mare ispită este să vrem să nu fim ispitiți. Cel mai virulent atac împotriva noastră este să nu fim atacați deloc. De aceea fii bucuros când ești asaltat. Cu supunere, pace și consecvență... rămâi. Acolo, în locurile lăuntrice, umblă și trăiește.

Trebuie să mergi pe calea ispitirilor. Nu vei merge prea mult pe această cale înainte ca să-ți dai seama, că cele mai lăuntrice mădulare ale tale, (cel puțin cele pe care le poți descoperi) sunt împrăștiate. Împrăștiate și active, trecând de la un lucru la altul. Se întâmplă foarte multe lucruri în lăuntru!

Cum le poți așeza la locul lor toate aceste lucruri divergente care se întâmplă în tine?

Domnul tău le cheamă în prezența lui Dumnezeu prin *credință și tăcere*. Adună-te în prezența Lui cu un singur scop, cel de a-L iubi pe El. Vino, ca unul, care se dă pe însuși lui Dumnezeu. Privește-L în cele mai lăuntrice compartimente ale spiritului pe care le poți descoperi. Nu-ți folosi imaginația. Odihnește-te în dragoste și vino în felul obișnuit, cu dragoste și credință, fără să vrei să ceri ceva, să ai vreo cerere sau dorință.

Dă-ți viața în mâinile Lui, până la capăt, pentru ca El să dispună de tine după voia și plăcerea Sa cea bună. Nu te gândi la tine sau la vreun țel pe care vrei să-l atingi, chiar dacă țelul este transformarea ta! Lasă emoțiile, dar lasă și logica și raționamentele logice... având încredere în Dumnezeu pentru tot ceea ce ai nevoie. Nu da nici o atenție problemelor actuale ale vieții.

După cum am mai spus, credința trebuie să fie curată, dragostea generală. Nu îți folosi imaginația sau rațiunea, nu te concentra asupra lucrurilor naturale. Caută să nu fi prea ocupat în gândurile tale.

Cum îți vei aduna toate elementele împrăștiate ale ființei tale lăuntrice?

Îți amintești că Iacov s-a luptat într-o noapte cu Domnul, până în zori? *Atunci*, l-a binecuvântat Domnul. Ai nevoie de perseverență. Perseverență împotriva tuturor dificultăților pe care le întâmpini în încercarea de a-ți ordona lăuntru. Nu înceta până ce soarele strălucitor al luminii lăuntrice a Domnului începe să răsară în tine. Fii neclintit până ce Domnul îți binecuvintează spiritul.

Te-aș asigura că după ce te-ai dăruit Domnului - ca să umbli cu El și să trăiești în El, *într-un mod lăuntric*, iadul întreg se va ridica împotriva ta. Un singur credincios care s-a retras în lăuntru lui duce un război mai mare împotriva dușmanului decât o mie, care trăiesc în exterior. Dușmanul cunoaște câștigul nemăsurat pe care îl are un credincios, care își pune lăuntru în ordine.

Fii atent la ambiții, chiar și la ambiția de a fi spiritual. Ceea ce face, faci pentru Dumnezeu, nu pentru tine. Domnul prețuiește mai mult problemele pe care le ai încercând să te liniștești în lăuntru tău decât ambițiile tale de a fi mare în Împărăția lui Dumnezeu.

Vei încerca să te împotrivești gândurilor care rățăcesc, dar probabil că vei fi mai neliniștit decât dacă le-ai lăsa în pace! În slăbiciunea ta, este mai bine să încredințezi lui Dumnezeu toate aceste probleme cauzate de o minte, care rățăcește. Apoi întoarce-te spre El atât cât îți permit gândurile. S-ar putea să nu vezi nici o lumină; să ți se pară că nu ți se întâmplă nimic spiritual. Nu te neliniști. Adună-ți gândurile din nou. Și apoi supune-te să fii neclintit.

Fie că gândurile mele au ales să se depărteze de El, sau că întotdeauna fac așa, ori de câte ori îmi dau seama că gândurile rătăcesc, mă îndrept înapoi către El, fără să mă simt deloc frustrat pentru că gândurile au rătăcit.

Atunci, când te ridici de la o rugăciune, care a fost seacă, crezi că a fost așa pentru că nu te-ai pregătit îndeajuns și că timpul petrecut înaintea Lui nu a fost de nici un folos? Dacă da, părerea ta este greșită. Adevărata rugăciune nu înseamnă să te bucuri de Domnul, și nici de lumina Lui. *Și nici câștigarea despre lucrurile spirituale.*

(Poți învăța despre lucrurile spirituale speculând. Poți să te pricepi foarte bine în aceste lucruri, și totuși să nu fie nici o virtute de-a Domnului și nici lucrarea Sa transformatoare).

Esența adevăratei rugăciuni este *credița*, și a fi la *dispoziția* Sa. Mai întâi, crezi că ești în prezența Sa. Crezi, că te întorci spre El cu inima ta. Și aștepți înaintea Lui, liniștit. Acestea sunt toate pregătirile de care ai nevoie. Rezultatele *finale* sunt foarte multe.

Te poți aștepta ca dușmanul să vină și să te tulbure, pentru că așa este în natura lui. Vei descoperi că lucrurile, care întotdeauna ți-au făcut plăcere - plăceri ale simțămintelor tale exterioare, care provin din lucruri spirituale - (inclusiv lucruri în care ești înzestrat)... au devenit mai puțin influente.

Te-ai putea aștepta să obosești chiar. Îți va fi dificil orice. Fie că acestea vor fi problemele tale, fie că vor fi altele... *perseverează!*

Te poți aștepta să suferi datorită gândurilor prea multe, imaginației, dorințelor naturale, și a unei vieți lăuntrice, care este foarte uscată. Toate aceste ispitiri trebuie să se predea spiritului.

Deși toate aceste situații sunt numite *secetă spirituală*, în realitate ele sunt foarte benefice. Ele sunt benefice dacă le accepți și le primești cu răbdare.

Nu te lăsa înșelat crezând, că nu ai făcut nimic în această perioadă de timp. O inimă bună - stăruința în rugăciune - este ceva, care este foarte plăcut Domnului tău.

Când venim la Domnul în felul acesta, o facem fără vreun interes personal. O facem mai degrabă pentru slava lui Dumnezeu. Desigur, s-ar părea că așteptăm degeaba, și totuși nu este așa. Suntem ca tinerii, care lucrează pe câmp împreună cu tatăl lor. La sfârșitul zilei, spre deosebire de cei plătiți, noi nu primim o răsplată.

Dar la sfârșitul *anului*, ne vom bucura de *toate* lucrurile.

12

Căutarea sinelui, în căutarea lui Dumnezeu

Dumnezeu nu îl iubește pe credinciosul, care face cel mai mult, nici pe cel care simte cel mai mult, nici pe acela, care este cel mai deștept și se gândește cel mai bine, și nici chiar pe acela, care arată cea mai mare dragoste, ci El îl iubește pe acela, care suferă cel mai mult.

Sunt conștient că atunci, când îți spun că rugăciunea mai profundă este o rugăciune, care nu depinde de simțurile exterioare și nici de lucrurile, care sunt pe placul omului natural, vorbim de ceva, care cere ca anumite părți din noi să fie martirizate. Dar, amintește-ți te rog, vorbim de ceva, care este pe placul Domnului.

Dușmanul îți poate sugera că Dumnezeu nu ți-a vorbit atunci, când nu ai vreo experiență emoțională sau vreo înțelegere intelectuală a căii Sale. Dar Domnul tău nu este impresionat de o mulțime de vorbe. Este impresionat de curăția intențiilor inimii. Dorește să vadă lăuntru umilit, tăcut și supus în întregime Lui și voiei Lui. Nu vei găsi poate emoții, care să-ți dea o asemenea relație, dar vei găsi o ușă prin care vei intra în nimicnicia ta și atotprezența Sa.

Sunt din aceia, care au început să își pună în rânduală lăuntru, dar au abandonat aproape imediat, pentru că nu au găsit nici o *plăcere* în aceasta! Nu era nici un simțământ al prezenței Domnului, nici o putere, nici o plăcere a propriilor gânduri, și nu erau impresionați de modul în care își alegeau cuvintele și își formulau propozițiile pe care le spuneau lui Dumnezeu. De fapt, aceste apropieri de Dumnezeu *nu sunt altceva, decât o vânătoare a plăcerilor*. Pentru Dumnezeu, aceasta nu este decât iubire de sine și căutarea sinelui. Nu este deloc o căutare a lui Dumnezeu.

Este *nevoie* ca să suferi puțină durere și uscăciune. Fără să te gândești cât de mult timp ai pierdut sau ce alte pierderi ai suferit, vina la Domnul cu reverență, nedând nici o atenție uscăciunii și sărăciei spirituale. Vei primi o răsplată veșnică.

Cu cât omul tău exterior își găsește o anumită plăcere în rugăciune, cu atât va fi mai puțină plăcere în Dumnezeu. Dar cu cât îți pasă mai puțin de senzațiile exterioare ale lucrurilor spirituale... ah, *iată* ceva, care îi place Domnului.

13

Calmul

Amintește-ți că trebuie să stai calm pentru a para gândurile, care rătăcesc și ispitele.

Când mergi să te rogi, încredințează-ți întreaga ființă în mâinile lui Dumnezeu, și să-o cu supunere perfectă și printr-un act al credinței; crede că ești în prezența Sa și stai liniștit. Și cum am mai spus stai calm.

(Te agiți din cauză că mintea hoinărește? Este aceasta o dovadă a unei vieți dăruită în întregime Lui, acceptând toate lucrurile din mâna Sa?)

Să ilustrez. Dacă i-ai dat unui prieten drag un giuvaer prețios, după ce i l-ai dat nu este nevoie să repeți: „Îți dau giuvaerul, îți dau giuvaerul”. Tot ce trebuie făcut este să-l lași să-l aibă! Nu i-l lua înapoi! Dacă nu-l iei înapoi, este sigur că i l-ai dat.

Nu continua să-I amintești tot timpul Domnului, că te-ai dedicat și te supui Lui. I-ai dat giuvaerul; nu-l lua înapoi.

Și cum îl vei lua înapoi?

Prin comiterea vreunei greșeli împotriva voiei Sale divine.

XXXXXXXXXX

Este nevoie de multă pregătire, pentru a merge înaintea Domnului. Îți trezește toate simțămintele din cauza a ceea ce urmează să faci.

Ține întotdeauna minte acest lucru simplu, răspunsul pe care îl dai lui Dumnezeu este în pace.

Ești implicat în a învăța ce este dragostea; de aceea trebuie să înveți să te retragi din activitate, de la îndatoriri exterioare, și treburi... pentru că toate acestea sunt îndeplinite în primul rând prin simțurile exterioare. Nu îți sugerez să lași aceste lucruri pentru a avea sentimente plăcute, tandre și dulci. Se poate ca acestea să nu fie activități exterioare și s-ar putea să aibă ceva spiritual în ele; cu toate acestea sunt un amestec de lucruri naturale. Sufletul tău ar trebui să-L iubească pe Domnul *fără nici un impediment*, nici chiar cel al binecuvântării spirituale. Nici dorința de a acționa, sau gândul îndreptat la multe lucruri, ci plonjarea în credință.

Aș vrea să mă refer la Madame de Chantal. Iată o scrisoare pe care a scris-o unui din slujitorii Domnului:

„M-am simțit dedicată Lui, absorbită și în odihnă în El. Prin har a continuat să fie în mine această imagine simplă a lui Dumnezeu. Dar apoi am început să mă tem, gândindu-mă că sunt nevrednică, și nefolositoare în starea aceasta. Mi-a venit o dorință de a face fapte bune și de a-L sluji pe Domnul - dar, dacă ar fi să urmez imboldul interior, atunci ar trebui să abandonez celelalte lucruri. Când vreau să mă întăresc prin gândire logică, dedicare și servitudine, nu o pot face decât prin eforturi. Dar El va face ca toate lucrurile să fie făcute prin activitatea divină. Cu cât mă retrag mai mult în lăuntru meu având o atitudine de calm liniștit, cu atât am mai mult succes în celelalte lucruri. Nu ar trebui să mă uit vreodată la mine, ci să umblu cu ochii închiși, apropiindu-mă de iubitul meu, fără să mă zbat să văd calea, și nici nu cunosc

calea pe care mă călăuzește; nici să nu-mi fixez gândurile asupra a ceva, nici să nu cerșesc favorul Lui, ci să rămân tăcută și retrasă cu totul în El.”

O consacrare dovedită

Mulți mi-au spus: „Am venit la Domnul renunțând pe deplin la toate lucrurile. M-am dăruit prezenței Lui, prin credință. Și totuși nu s-a îmbunătățit nimic. Problema este, că gândurile mele sunt atât de încurcate, încât nu mi le pot îndrepta spre Dumnezeu.”

Nu te necăji și nu descuraja; nu ai pierdut nici timpul, nici respectul. Nu-ți abandona căutarea. Când vii înaintea Domnului, nu este necesar să te gândești la El. Este necesar doar să continui în înaintarea ta.

Imaginația ta poate să zburde prin o mie de locuri, și totuși, te asigur că Domnul nu te-a părăsit. Perseverează în rugăciune. Amintește-ți că se roagă în tine, și se roagă în spirit și adevăr. Zăpăceala minții, - care nu este intenționată - nu va răpi rodul rugăciunii.

Dar, sunt întreat: „Nu trebuie nici măcar să-mi amintesc că sunt în prezența lui Dumnezeu? Nu trebuie să-i spun: „Doamne, Tu locuiești în mine, mă dau în întregime Ție”? Ar trebui să mă rog cel puțin atât.”

Nu, nu este nevoie. Ai dorința să te rogi și de aceea mergi înaintea Lui. Este suficientă credința și intenția. Acestea au o urmare. Cu cât îți amintești mai simplu de El, fără cuvinte și gânduri, cu atât pui o temelie mai bună a unei relații neamestecate cu Domnul, care locuiește în tine.

Sunt de asemenea întreat: „Nu ar fi potrivit să spun: „Doamne, cred că prezența Ta maiestuoasă este aici?” La fel ca mai înainte. Spiritul din tine Îl vede pe Dumnezeu cu ochii credinței; crede în El și stai în prezența Sa. Partea cea mai lăuntrică a ființei tale nu are nevoie să spună: „Dumnezeul meu este aici.” Crede.

Spiritul tău crede întotdeauna.

Spiritul tău *știe* că El este acolo.

Du-te atunci în locul în care credința și cunoașterea sunt totdeauna prezente.

Și cum mergi acolo? Numai prin credință.

Când este timpul de a merge înaintea Domnului, să știi că prietenul *credință* și prietenul *intenție*, te vor călăuzi și conduce către Dumnezeu. Ajungi acolo prin intermediul credinței și a supunerii depline atunci când stai în prezența Sa.

Dacă nu renunți la credință și la intenție, atunci umbli în credință și supunere, și deci umbli în rugăciune.

Un munte nu spune: „Sunt munte”. Și nici o femeie nu merge spunând: „Sunt căsătorită. Sunt soție. Sunt mamă”. Tu spui: „Sunt creștin, sunt creștin.”? Chiar dacă nu te gândești la aceasta, tot creștin rămâi. Femeia va fi soție în continuare, și muntele va fi în continuare munte.

Creștinul nu este obligat să facă mai mult decât atât: să creadă cu inima mai mult decât mărturisește prin credință. Soția își demonstrează fidelitatea față de soț prin viața pe care o trăiește. După ce creștinul s-a decis să creadă în Domnul, care locuiește în el, și să-L caute pe Domnul, și tot ceea ce face să facă prin Dumnezeu... după ce a făcut toate acestea, creștinul ar trebui să se odihnească... *satisfăcut în credința*, care este în spiritul lui.

Nu este nevoie de repetarea acestui lucru.

15

Ocupația și chemarea ta

Ocupațiile tale zilnice nu sunt împotriva voiei lui Dumnezeu. Ocupația ta nu este împotriva supunerii față de voia lui Dumnezeu. Vezi, supunerea include toate activitățile vieții tale zilnice. Fie că este studiu, citire, predicare, câștigarea existenței, afaceri, sau altceva asemănător... ești supus în orice lucru, care vine în viața ta, în fiecare oră, în fiecare moment. Orice se întâmplă în viața ta este *voia Sa*. Nu ai abandonat supunerea voinței și nici nu ai plecat din prezența Sa.

Dacă ești atras de la El - dacă te îndepărtezi de rugăciune - revin-o la Dumnezeu, întoarce-te în prezența Lui, - reînnoiește-ți credința și acceptarea voiei Lui.

Dar uscăciunea? Uscăciunea este bună și sfântă, nu te poate lua din prezența divină. *Nu considera uscăciunea spirituală ca fiind o zăpăceală!*

Când un om începe o călătorie spre un oraș mare, fiecare pas pe care îl face este de bună voie; nu trebuie să spună: „Vreau să merg spre marele oraș, vreau să merg spre marele oraș”. *Primul pas* pe care îl face, este un semn al intenției lui. Călătorește fără să o spună, dar nu poate călători, fără să aibă această intenție.

Îmi dau seama că toți creștinii au credință, și cei care practică o rugăciune exterioară și obiectivă se potrivesc cu exemplul dat. Dar credința celor care călătoresc pe calea lăuntrică este foarte diferită. Credința lor este vie. Este fără imagini. Este eficace și edificatoare... până acolo, încât Duhul Sfânt ne luminează spiritul din noi. Spiritul unui om este mai puternic atunci, când mintea lui și-a adunat gândurile și le-a îndreptat către Dumnezeul său.

Există o iluminare lăuntrică proporțională cu această adunare a gândurilor.

16

Două feluri de oameni spirituali

Există două feluri de oameni spirituali. Și se deosebesc total unul de celălalt.

Unii ne spun, că trebuie să medităm întotdeauna la misterele și suferințele lui Christos. Alții, la extrema cealaltă, spun că adevărata rugăciune este ceva inferior, oferit în liniște și tăcere, o *centrare* în jurul înălțării Dumnezeirii lui Dumnezeu.

Să privim la Domnul nostru. El a spus: „EU SUNT Calea, Adevărul și Viața”. Înainte ca cineva să poată veni în prezența divinității, trebuie să fie spălat cu sângele prețios al Răscumpărătorului... fiind convinși că *nu* ar trebui să neglijăm răscumpărarea Domnului nostru. Dar nici nu ar trebui să-i spunem unui credincios, care a învățat ceva despre trăirea în spirit că tot timpul ar trebui să se gândească, să mediteze și să ia aminte la suferințele și moartea Domnului nostru.

Atât timp cât o rugăciune exterioară este folositoare și hrănitoare pentru un credincios, el ar trebui să continue să o practice. Ar trebui luat în considerare pelerinajul pe calea lăuntrică numai atunci, când în inimă se simte o dorință după ceva mai profund. Este în grija Domnului ca să ne ducă de la o cale la alta. Sf. Pavel, în scrisoarea către Coloseni, îi îndemna, așa cum ne îndeamnă și pe noi, ca tot ceea ce fac, oricare ar fi cuvântul sau fapta, să fie făcut în numele lui - și pentru Isus Christos. Fie ca Dumnezeu să îți acorde ție și mie privilegiul, ca în El și numai prin El să ajungem la starea, care îi place cel mai mult.

17

Trei feluri de liniști

Există trei feluri de liniști: o liniște a cuvintelor, o liniște a dorințelor și o liniște a gândurilor.

Primul este perfect. Al doilea este și mai perfect, iar al treilea este cel mai perfect.

În primul, liniștea cuvintelor. Se obține o virtute. În al doilea, liniștea dorințelor, se obține tăcerea; și în cel de-al treilea, liniștea gândurilor... *acesta* este țelul: reculegerea tuturor simțurilor lăuntrice. A ajunge să ai parte de liniștea gândurilor, înseamnă să pășești și să locuiești în centrul ființei tale, acolo, unde locuiește Christos.

Nevorbind, nedorind, neraționând, ajungem în punctul central al umblării lăuntrice - locul în care Dumnezeu vorbește omului nostru lăuntric. Acolo ne vorbește Dumnezeu spiritului nostru; și acolo, în profunzimea ființei noastre ne vorbește despre El Însuși. Ne călăuzește spre locul, în care ne vorbește numai El despre secretele cele mai ascunse ale inimii Lui. Dacă vrei să auzi vocea divină din tine, trebuie să intri aici cu toată liniștea.

Aceasta nu se realizează prin uitarea lumii. Nici prin renunțarea la dorințe. Nu, nici chiar dacă ar fi vorba să renunți la toate lucrurile create!

Atunci, cum?

Odihna se regăsește în cea de-a treia liniște... numai înaintea unei uși deschise, unde Dumnezeu ți se poate descoperi. Acolo te transformă în chipul Lui.

Transformarea sufletului nu constă în a vorbi sau a gândi despre Dumnezeu, ci *în a-L iubi foarte mult*. Și cum se obține această dragoste? Printr-o supunere perfectă, și prin această a treia liniște. Dragostea lui Dumnezeu nu se exprimă prin cuvinte multe.

Copilașilor, să nu iubiți cu vorba, sau cu limba, ci cu fapta și cu adevărul.

Dragostea desăvârșită nu stă în astfel de lucruri, cum sunt atitudinile drăgăstoase, nici în cuvinte oferite cu drăgăloșenie, și nici măcar prin atitudini lăuntrice prin care Îi spui Domnului, că ai o dragoste mare pentru El. În toate acestea s-ar putea să te cauți pe tine însuși și să-ți înalți propria natură, în loc să te angajezi în cunoașterea lui Dumnezeu.

Dragostea nu stă în discursuri frumoase.

Să considerăm un om, care se gândește și raționalizează foarte mult. Dacă dorește să cunoască ceva despre tine, atunci va trebui să te exprimi în cuvinte. Nu tot așa este cu Dumnezeu. El cercetează inima. Și nu are nevoie să-i spui că Îl iubești și nici să te explici Lui.

El nu este satisfăcut cu o dragoste care se manifestă prin cuvinte.

De exemplu, I-ai putea spune Domnului, cu tot zelul și fervoarea ta, că Îl iubești cu gingășie, în chip desăvârșit... și totuși, când ești lovit puțin, spui un cuvânt plin de amărăciune în loc să te supui și să mergi la cruce din dragoste pentru El. O astfel de situație arată că dragostea ta a fost cu limba și nu cu fapta.

Caută să te supui deci, tuturor lucrurilor din jurul tău. Fă-o cu cea de-a treia liniște. Și astfel Îi spui cu adevărat, că Îl iubești. Fără cuvinte, însă având o dragoste perfectă. Este o dragoste tăcută și efectivă.

Petru i-a spus Domnului că este gata să-și dea viața pentru El, și totuși cuvintele unei tinere au pus capăt zelului lui. Pe de altă parte, Maria Magdalena nu I-a spus un cuvânt și Domnul s-a uitat la ea și a zis: „Ea iubește mult”. Deci, cele mai desăvârșite virtuți ale credinței,

speranței și dragostei se manifestă *în lăuntru*. Nu este deloc nevoie să-I spui lui Dumnezeu că Îl iubești, că speri și crezi în El. N-ai făcut nimic spunând. Domnul știe mai bine ce este în inima ta.

O, Domnul nostru, cât de bine ai știut să pătrunzi în cele mai interioare părți ale noastre și să faci deosebirea între omul exterior și cel interior!

18

Ascultarea

Nu vei ajunge niciodată pe muntele păcii lăuntrice dacă te vei conduce potrivit cu propria-ți voință. Trebuie ca acest sine al sufletului să fie cucerit. Comenzile tale, judecata ta, predispoziția ta de a te răzvrăti, trebuie să fie supuse și transformate în cenușă. Cum? Prin focul ascultării, pentru că numai așa afli dacă cauți cu adevărat dragostea divină sau iubirea de sine. Propriile tale valori, judecăți și voința ta trebuie să treacă printr-un holocaust.

Unul din slujitorii lui Dumnezeu a spus odată:

„Este mai bine să ajungi în noroi în urma ascultării, decât să ajungi în al treilea cer prin propria ta voință.”

Acum fiecăruia îi place ideea de a-i onora și asculta pe *superiori*. Dar este necesar, dacă vei merge pe calea lăuntrică, să-i asculți și să-i respecti și pe *inferiorii* tăi.

Care este adevărata ascultare? Pentru a fi desăvârșită, ascultarea trebuie să fie de bună voie; trebuie să fie curată și plină de bucurie. Dar, mai întâi de toate, trebuie să fie *lăuntrică*. Aș mai adăuga, că trebuie să fie oarbă și perseverentă.

Acceptă să te supui de bună voie, fără teamă; și nu fii niciodată ascultător dacă o faci cu teamă. Ascultarea curată nu caută nicodată interesul sau câștigul personal. Caută numai câștigul lui Dumnezeu. Ascultarea este gata să răspundă oricând, fără să se scuze sau să întârzie. Este plină de *bucurie*, fără resentimente, și lăuntrică, pentru că nu trebuie să fie exterioară.

Ascultarea trebuie să izvorască dintr-o inimă oarbă față de judecata naturală.

Când ai făcut vreo greșală, nu-ți crea singur probleme și nu te tulbura nici decum. Greșelile sunt urmarea naturii noastre slabe și a căderii omului în păcat. De ce te miri? Umilește-te văzându-ți starea mizerabilă. Mulțumește-I lui Dumnezeu că te-a ferit să păcătuiești la nesfârșit, ceea ce ai putea face dacă ți-ai urma propriile înclinații și pofte.

Ce ne putem aștepta de la nisipul acesta mișcător, (natura noastră), decât la mărăcini, scaieți și spini? Este o minune a harului divin să nu cădem în fiecare clipă în nenumărate greșeli. Atunci când vei cădea în vreo greșală, că nu te pocăiești cu adevărat, și ca atare, nu ești cu Dumnezeu.

Dacă ți se întâmplă să *repeși* greșeala, atunci dușmanul va veni cu și mai multe acuzații împotriva ta. Îți va spune că Îl urmezi degeaba pe Dumnezeu și că nu te alegi cu nimic, că timpul pe care îl petreci înaintea Domnului este fără rezultate. O creștinule, deschide-ți ochii și nu te lăsa înșelat de șiretlicurile bine alcătuite ale dușmanului. El caută să te distrugă prin disperare, minciuni și sugestii. Testează aceste raționamente. Părăsește aceste păreri. Închide ușa acestor acuzații diabolice. Recunoaște neputința stării naturale și pune-ți încrederea în îndurarea lui Dumnezeu. Și dacă mâine vei cădea din nou, încrede-te din nou în bunătatea Dumnezeului tău, care este gata să-ți ierte greșelile și să te primească ca pe un copil în brațele Sale.

Dacă Îl vei urma pe Domnul, într-un mod deosebit, (pe o cale lăuntrică), atunci va trebui să folosești arma încrederii - încrede în bunătatea divină. Trebuie să folosești ziua și noaptea și *să o folosești întotdeauna atunci când cazii*. Ar trebui, ca în mijlocul tuturor greșelilor și imperfecțiunilor să ai o discuție plină de dragoste și umilință cu îndurarea divină.

Pentru a ne izbăvi, câteodată Dumnezeu lucrează cu noi patruzeci de ani, iar alții ne izbăvește într-o clipă; acesta este un mister. Domnul nu ne va face cunoscut cum va lucra; de aceea misterul acesta ne va face să trăim în umilință. Fie că este vorba de patruzeci de ani sau de o clipă, mâna Sa puternică este aceea, care ne eliberează de păcate.

Este mai periculos să fii desăvârșit. Este o imperfecțiune ascunsă în lipsa slăbiciunii; este o imperfecțiune în virtute.

Pentru că ne facem o rană cu medicamentul nostru. El face un medicament din rana noastră, pentru ca noi, care suntem răniți de către virtute să fim vindecați prin imperfecțiune.

Prin intermediul micilor noastre eșecuri, ne face de cunoscut că maiestatea Sa este aceea, care ne eliberează de greșelile mari. În felul acesta ne păstrează umili și vigilenți.

Se întâmplă să cazii de o mie de ori, dar folosește acest remediu: încrederea iubitoare în îndurarea divină. Acestea sunt armele cu care trebuie să te lupți și să biruiești raționamentele lașe și nefolositoare.

Spiritualitate interioară și exterioară

Sunt două feluri de oameni spirituali: spirituali în interiorul lor și spirituali în exteriorul lor. Cei spirituali în exterior îl caută pe Dumnezeu prin rațiune, prin lucrurile pe care și le imaginează, prin lungile perioade de chibzuință în care se gândesc foarte mult.

Pentru a avea calitate, oamenii aceștia suferă dureri. Le place să vorbească despre Dumnezeu. Le place să aibă o iubire înflăcărată, și să se priceapă foarte bine să se roage. Caută să obțină noblețea sufletească *făcând* anumite lucruri. Consideră că Dumnezeu este aproape de ei numai pentru că fac lucrurile menționate mai devreme.

Ce este aceasta?

Aceasta este calea începătorilor! Experiența a arătat, că mulți credincioși sunt lipsiți de Dumnezeu, chiar și după 50 de ani de practică exterioară. Sunt plini de ei înșiși, și nu au nimic în comun cu un om spiritual, excepție făcând numele.

Dar mai este un om spiritual, unul, care a trecut de starea de început și umblă pe calea lăuntrică. Astfel de credincioși se retrag în lăuntrul spiritelor lor și acolo se abandonează pe ei înșiși în mâinile lui Dumnezeu. Au uitat de ei și au pierdut totul. Nu numai *lucrurile*, dar și pe *ei înșiși!*

Ei vin în prezența Domnului privind în sus și cu sufletul îndreptat spre Domnul lor. Vin prin credință. Vin, fără să-și imagineze cum arată Dumnezeu și fără să-și formeze vreo imagine de-a Lui. Vin cu siguranță - cu siguranța, care se găsește în seninătatea și odihna interioară. Vin, cu tot ce sunt conștienți, îndreptându-și întreaga ființă într-o singură direcție - spre El.

Poți fii sigur, că astfel de oameni au trecut prin multe necazuri, și toate necazurile acelea le-au primit din mâna Lui.

S-au lepădat de ei înșiși în toate lucrurile.

Într-adevăr, încă mai pot fi ispitiți, dar din ispitire și necaz rezultă un mare câștig. Dumnezeu este acela, care se luptă din lăuntrul lor.

Nu este nici o veste, care să-i facă să se bucure peste măsură de mult și nici nu este vreo veste, care să-i umple de tristețe.

Necazurile nu-i pot deranja; totuși, înaintea Domnului au o teamă sfântă, bazându-se doar pe părtașia inimii lor cu Dumnezeu.

Cei, care Îl caută pe Domnul în *exterior* trebuie să *facă* tot timpul ceva... o chinuire exterioară, distrugerea unor slăbiciuni, lupte cu dorințele, sau acumularea de cunoștință spirituală sau de informații biblice, etc. Dar oricare sunt eforturile exterioare pe care le facem pentru a-L cunoaște pe Dumnezeu, rezultatele vor fi ne semnificative sau nu vor fi deloc. Nu putem face ceva de la noi înșine. Adică, cu *excepția* celor îngrozitor de rele.

Dar ce se poate spune despre *calea lăuntrică*? Calea lăuntrică este îndreptarea întregii ființe către Dumnezeu într-o manieră plină de dragoste. Acolo, acționează *Domnul!* Calitățile le obținem prin El; prin El ne sunt îndepărtate dorințele; prin El sunt eliminate imperfecțiunile.

Credinciosul intră în camerele spiritului său și locuiește acolo, fără să deponă eforturi. Se regăsește ca fiind liber. Liber de atâtea lucruri de care calea exterioară nu-l poate izbăvi.

Un discipol al Domnului înțelege starea jalnică în care se găsește, își vede slăbiciunile și imperfecțiunile prin lumina care vine asupra lui. Și cu toate că îi este scârbă de el, stă înaintea Domnului cu o teamă plină de dragoste. Este mulțumit și neîncrezător în sine, dar speră în Dumnezeu.

Cu cât venim mai umili înaintea Domnului, cu un adevărat dispreț față de ceea ce suntem, cu atât suntem mai plăcuți lui Dumnezeu. Omul spirital stă în prezența Sa admirându-L pe Acela, înaintea căruia stă.

Și când vine înaintea Domnului, nu menționează înaintea prezenței divine nici o faptă bună pe care a făcut-o și nici suferința prin care trece. Ci, mai degrabă, își continuă retragerea adânc în Dumnezeu. Acolo, înaintea Domnului său unde locuiește *El*, omul spiritual, cunoaște, că această călătorie spre în lăuntru este mult mai importantă, decât a vorbi despre Dumnezeu și chiar lui Dumnezeu. Se retrage în centrul interior și secret al spiritului său, pentru a-L *cunoaște* pe Domnul său și pentru a fi influențat de prezența Sa divină... cu teamă și reverență iubitoare.

Dar trebuie să știi că sunt puțini credincioșii care ajung într-o astfel de stare fericită. De ce? Pentru că puțini sunt gata să accepte disprețul, să sufere purificarea că umblă pe urmele Lui, fără să fie mândri să sunt umili, sau mândri de presupusele lor realizări.

Probabil sunt mulți credincioși, - chiar cea mai mare parte - care doresc cu adevărat să-L caute pe Dumnezeu și să umble cu El. Totuși, cei mai mulți se împotmolesc la începutul drumului. De ce? Pentru că puțini sunt doritori să moară, și pentru că în starea aceasta de moarte se găsește un dar atât de minunat.

XXXXXXXXXXXXXXXXX

Iată modul în care încetezi să te mai înșeli singur: fă diferența dintre calea exterioară și cea inferioară. Diferența dintre ele se rezumă la prezența lui Dumnezeu. Pătrunzi în prezența Sa, pe care o experimentezi prin credință, controlându-ți centrul ființei și stând la dispoziția Domnului. În felul acesta înveți să deosebești omul exterior de cel interior.

Te înșeli dacă îți imaginezi, că viața de care vorbim este plină de bunătați și de puterea de a suferi răul.

Nu ar trebui să dorești lucrurile care vor fi rezultatul umblării lăuntrice cu Domnul.

Dorința ta ar trebui să fie moartea vieții tale de dragul *Lui*. Calea Domnului tău nu a fost dulce și ușoară! El nu te-a invitat niciodată la așa ceva.

Dacă Mă urmează cineva, să se lepede de sine, să-și ia *crucea* și să Mă *urmeze*.

Pentru ca creștinul să fie una cu Christos, trebuie să-L urmeze în suferință.

XXXXXXXXXXXXXXXXX

Dacă începi să guști dulceața dragostei divine, o vei face pentru un timp scurt, pentru că dușmanul va pune în inima ta dorința de a merge în deșert și de a trăi acolo singur înaintea Domnului. Dușmanul se amestecă în gândurile tale spunându-ți că acolo vei putea să trăiești înaintea lui Dumnezeu fără piedici și - drept rezultat - vei continua să te simți bine în rugăciune. Aceasta reflectă o lipsă de maturitate în înțelegerea căilor Domnului. Și arată că Îl vrei pe Domnul din cauza plăcerii și simțămintelor plăcute pe care le ai în prezența Sa.

Sunt mulți creștini, care au primit revelații extraordinare de la Domnul, viziuni mari și înțelegeri profunde ale unor adevăruri mintale adânci. Cu toate acestea, eu *nu* înțeleg în profunzime secretele ascunse pe care le descoperă acei, care trec prin *încercări* și *necazuri* mari.

Ce binecuvântare este pentru sufletul tău să fie supus!

Și ce onoare este să fie disprețuit. Ce înălțare este să fie trântit jos. Ce mângâiere este să sufere. Ce cunoștință profundă este când e privit ca nepriceput. Fericirea fericirilor este să fii răstignit cu Christos. *Acesta* a fost lucrul, pe care apostolul Pavel l-a înălțat atât de mult:

„Departa de mine gândul să mă laud cu altceva, decât cu crucea Domnului nostru Isus Christos.”

Lasă-i pe alți credincioși să se laude cu bogățiile, cu importanța, cu desfătărilor, și stima pe care unii o acordă credinciosului plin de succes. Dar pentru noi, nu este o cinste mai mare decât să fim lepădați, disprețuiți și crucificați împreună cu Christos.

Este o mare durere că, între credincioși, puțini sunt aceia, care disprețuiesc plăcerea spirituală! Atât de puțini.

Nu sunt mulți aceia, care sunt hotărâți să fie lepădați din cauza lui Christos și care să-I îmbrățișeze cu dragoste crucea.

Mulți pornesc pe calea lăuntrică. Dar fii sigur, puțini care o îmbrățișează cu răbdare, consecvență, pace și supunere.

Numai câțiva creștini pot să acționeze tot timpul contrar voinței naturii noastre.

Mai mult, sunt mulți aceia, care propovăduiesc aceste lucruri, dar sunt foarte puțini aceia, care le practică.

Mulți credincioși încep această umblare și perseverează atât timp cât mai este dulceață și plăcere în ceea ce fac. Dar *când dispare* plăcerea prezenței Lui, sunt cuprinși de probleme, uscăciune, și ispite. Unii, probabil cei mai mulți se întorc înapoi.

Nu înțelegi că problemele, uscăciunea și ispitele sunt lucruri prin care o persoană trebuie să treacă pe drumul către muntele voinței desăvârșite a lui Dumnezeu?

Creștinii care se clatină și se întorc, dovedesc că erau în căutarea lucrurilor înalte și a celor profunde ale lui Dumnezeu pentru *ei înșiși*, nu pentru Dumnezeu.

Dacă ești unul din aceia, care au fost luminați în privința umblării lăuntrice, atunci fii constant în perioade de secetă spirituală, fii constant în ispite, în necazuri... și nu te întoarce înapoi.

Nu fi călăuzit de iubirea de sine.

Monstrul acesta trebuie să dispară dacă urmează să ajungem în pace pe vârful înalt al muntelui.

Amintește-ți de asemenea, că monstrul acesta este prezent în toate relațiile pe care le ai cu rudele tale, mai ales acelea, care *în mod greșit* te-au făcut dependent de ceea ce este sau nu este pe placul lor.

Câteodată piatra de poticnire a iubirii de sine se regăsește în dorința de a-i face pe plac celui, care te îndrumă spiritual, altă dată în slavă deșartă și mici onoruri. Este, de asemenea, lipirea de plăcerile spirituale, apucarea darurilor lui Dumnezeu și *ținerea strânsă* a lor! În spatele a toate acestea se găsește dorința de a fi tratat bine și confortul personal. Și toate au ceva din dragostea de sine. Toate trebuie să dispară. Adică, trebuie să dispară dacă vrei să ajungi în locul în care domnește pacea.

20

Curățirea sufletului

Există două feluri în care poate fi curățit sufletul. Primul este prin suferință, chin și durere lăuntrică. Al doilea este prin focul unei dragoste arzânde, o dragoste nerăbdătoare și flămândă.

Este adevărat, că uneori Domnul folosește pentru curățirea sufletului ambele modalități. Toată revelația și înțelegerea despre Dumnezeu, toată cunoștința experimentală adevărată despre Dumnezeu *se naște din suferință*, care este cea mai sigură dovadă a dragostei.

O, cum sper și aș dori să înțelegi binele imens pe care îl produce necazul. Necazurile curățesc sufletul. Răbdarea se obține în urma curățirii sufletului prin intermediul necazurilor.

În necazuri se poate naște o rugăciune aprinsă.

În mijlocul necazurilor putem face cele mai deosebite fapte de dragoste și bunăvoință. Bucuria în mijlocul necazurilor ne aduce aproape de Dumnezeu. Necazurile sunt acelea care anihilează și purifică. Ele sunt acelea, care iau ce este pământesc și îl transformă în ceva ceresc. Fac ca din ceea ce este uman să apară ceea ce este divin... transformând umanul și apropiindu-l de divin, unindu-l cu Domnul.

O creștinule, dacă ai ști să fii *constant și tăcut* în focul necazurilor, să fii spălat de apele suferințelor, ai descoperi cât de repede ar domni în sufletul tău bunătatea divină. Aici, în această locuință bună, Dumnezeu se va simți bine și va locui cu drag.

Cât câștig rezultă din cunoașterea crucii interioare și exterioare! Și când vor veni necazurile fii constant... pentru că lucrurile nu sunt așa cum par în acele momente.

Nu te lăsa înșelat în mijlocul necazurilor... *nu există un moment* în viață când ești mai aproape de Dumnezeu ca atunci când El te părăsește! S-ar putea ca soarele să se ascundă după nori, însă soarele nu-și schimbă locul, și nici nu-și pierde nici măcar puțin din strălucire. Domnul îngăduie să simți durerea lipsei prezenței Lui pentru a te purifica și a te modela, pentru a te curăți și dezbrăca *de sine!* Domnul procedează în felul acesta pentru a-ți oferi o posibilitate de a te dărui în întregime Lui, fără să cauți câștigul personal... ci doar pentru a fi spre placul Său.

Cu toate că s-ar putea să gemi și să te jeleşti și să plângi, totuși în locurile cele mai secrete și mai ascunse ale ființei tale El este bucuros și vesel.

21

Dragostea divină

Există un foc al dragostei divine.

Dragostea aceasta îl arde pe credincios și îl face ca uneori să sufere. Cum? Câteodată lipsa Celui iubit îl afectează foarte tare pe credincios.

Câteodată credinciosul aude în lăuntru lui vocea Celui iubit, care îl cheamă. Este o șoaptă fină și iese din adâncul lui... acolo unde locuiește Domnul, Iubitul. Șoapta aceasta îl stăpânește pe credincios ducându-l până aproape de punctul în care se pare că se prăbușește. Credinciosul își dă seama cât este de aproape de Dumnezeu și ce parte din dufletul lui nu este stăpânit de El.

Aceasta îl îmbată și îl face pe credincios să dorească foarte mult să fie schimbat după chipul Domnului. De aceea se poate spune despre dragoste: dragostea divină este puternică ca moartea, pentru că omoară așa cum moartea o face.

XxxxxxxxxxxxX

Dacă nu Îl găsești pe Dumnezeu în toate lucrurile îți dai seama că ești departe de perfecțiune.

Află, că dragostea curată, perfectă, constă în următoarele elemente: crucea și lepădarea de sine. Ambele elemente sunt voluntare. Acestea două împreună cu acceptarea, - cu resemnare - a tuturor lucrurilor care vin în viața ta... în umilință... și făcând legătura cu spiritul tău... adăugând apoi o desconsiderare a naturii sinelui tău, - acestea sunt elementele care trebuie să fie în viața ta.

Te-aș îndemna fierbinte ca în perioade de singurătate sau în cele de ispitire să înveți să te retragi în cea mai interioară încăpere a spiritului tău. Acolo, să nu faci nimic, ci numai să-L privești pe Dumnezeu. Adâncul spiritului tău este locul adevăratei fericiri. *Acolo* îți va arăta Domnul lucruri extraordinare.

Ne împlinim menirea atunci când suntem înconjurați și pierduți în marea nemărginită a bunătații Sale, și când locuim în ea, fermi și neclintiți. Aici ne găsim sensul existenței noastre.

Spiritul divin și iubitor îl învață, într-un mod plăcut și dăruindu-i viața, toate lucrurile pe credinciosul care, cu umilință și resemnare ajunge în locul acesta adânc căutând să îplinească voia lui Dumnezeu.

Mare și deosebit este darul aceluia, care poate suferi crucea, atât în interior cât și în exterior, cu mulțumire și resemnare.

Care este resemnarea desăvârșită? Este aceea, în care credinciosul decide să rămână numai cu Dumnezeu, fiind la fel de mulțumit de *daruri* cât și de *lumină* și *întuneric*. Credinciosul trăiește numai în Dumnezeu și pentru El.

Fericit este omul, care nu are alt gând decât să moară față de sine. În aceasta se găsește victoria asupra dușmanului. Da, dar este victorie și asupra sinelui. În victoria aceasta vei găsi o dragoste curată și neamestecată, și o pace perfectă. Credinciosul, care părăsește toate pentru a-L găsi pe Domnul începe să dețină toate lucrurile pentru toată eternitatea.

Există o mare diferență între *a face* și a suferi și a muri. Este plăcut să faci. Începătorii în Christos fac. Suferința, este, pentru cei ce caută. Moartea - moartea față de sine - este a celor, ce sunt făcuți desăvârșiți în Christos.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Bucuria și pacea lăuntrică sunt roadele Spiritului divin. Nimeni nu poate să aibă aceste două elemente decât atunci când le găsește în adâncimile spiritului său, și numai atunci când acceptă că toate lucrurile care i se întâmplă sunt din mâna lui Dumnezeu.

Taci și lasă ca discuția să fie ceva lăuntric. Leapădă-ți sinele și lasă-l să moară nejudicând niciodată rău pe cineva. Atitudinea de suspiciune față de vecinul tău strică puritatea inimii tale; suspiciunea și critica neliniștesc inima; îl scot pe credincios din tărâmul spiritual și îi iau odihna.

Nu vei accepta niciodată voia lui Dumnezeu dacă te deranjează părerile oamenilor despre tine, sau dacă faci un idol din ce spun ei despre tine.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Unul din cele mai sănătoase lucruri pe care le poți face în învățarea umblării pe calea lăuntrică (și a pierderii sinelui) este să privești raționamentele și „logica sănătoasă” ca pe ceva care este creat. Cea mai *rațională* atitudine pe care ai putea-o avea ar fi să lepezi o mare parte din judecata ta rațională. Crede-L pe Dumnezeu. Crede că îngăduie ca durerea să vină în viața ta, pentru că așa este. El *îngăduie* durere în viața fiecărei făpturi de pe pământ. O face pentru ca să fim umiliți, și pentru a anihila anumite aspecte ale naturii noastre. O face pentru ca să trăim în supunere toată față de voia Sa. Domnul tău se ocupă *mai mult* de credinciosul care trăiește o resemnare lăuntrică decât de cel care face minuni... chiar dacă înviază și morții.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Este o vorbă adevărată, că o persoană care se disprețuiește pe sine nu poate fi lovit sau rănit de către altcineva. Să nu te deranjeze nimic. Nu accepta să fii înfruntat. Toate lucrurile se vor sfârși. Numai Dumnezeu nu se schimbă. Răbdarea le câștigă pe toate. Cine Îl are pe Dumnezeu are totul. Cine nu-L are pe Dumnezeu nu are nimic. Dacă nu ai răbdare cu cineva și dacă greșești față de el, atunci nu îți dai niciodată seama că ești *intolerabil!*

După ce ți-a trecut ranchiuna, viclenia ta va dovedi că tu ai avut calitate! Astfel de calități nu prea sunt calități.

Și de ce n-ar face așa? La urma urmei, folosești anumite percepțe. Faci legătura între anumite lucruri spirituale. Le pui pe toate în legătură cu Scriptura. Însă o faci fără ca să-ți abandonezi greșeala.

O da, vrei să vorbești despre tine, să-ți mărturisești altora greșelile, și să faci multe alte lucruri impresionante, *dar în tine*, te *justifici*, în loc să-ți vezi greșelile! În felul acesta, monstrul din tine ajunge mereu să se aprecieze.

Sau poate spui: „Lucrul acesta nu se întâmplă din cauza a ceva rău din mine, ci din cauza râvnii mele pentru dreptate!” Aceasta arată că încă mai este ceva în tine care crede că ai calitate, că ești curajos, constant, și că îți vei da viața de dragul dragostei divine. Însă cu greu

poți să auzi pe cineva spunând un cuvânt neplăcut despre tine și să nu fii deranjat și neliniștit în tine.

Și dai un răspuns... însă unul *interior*. Care este acesta? Toate aceste lucruri nu sunt decât acțiuni pricepute ale dragostei de sine, acestea sunt secrete de care sufletul tău este mândru.

Dragostea de sine ce domnește în tine este cea mai mare piedică în calea obținerii prețioasei păci.

22

Umilința

Sunt două feluri de umilință: una falsă, și alta adevărată.

Umilința falsă este a acelor, care se feresc să fie apreciați și care se feresc să fie cinstiți în așa fel încât să fie considerați smeriți. Ei vorbesc adesea despre cât de răi sunt. (O fac pentru ca alții să-i considere buni). În lăuntrul lor își cunosc starea mizerabilă, însă nu le place ca *altcineva* să o cunoască. Aceasta este o umilință simulată; nu este altceva decât o mândrie secretă și ascunsă.

Există, de asemenea, și adevărata umilință. Umilința adevărată nu se gândește la umilință. Cei ce o au, acționează cu răbdare, trăiesc și mor în Dumnezeu. Nu le pasă de ei înșiși sau de altceva care este creat. Suferă molestarea cu bucurie și nu doresc altceva decât să umble pe urmele Domnului lor cel disprețuit. Nu le pasă dacă lumea gândește bine despre ei, și sunt mulțumiți cu ce le dă Dumnezeu. Sunt convinși de greșelile lor având o rușine *calmă!*

Nu-i deranjează nici o jignire și nu-i tulbură nici un necaz, și nici o binecuvântare nu-i face să se mândrească.

Umilința adevărată este un lucru interior și nu are nimic de-a face cu *faptele exterioare*. (A ocupa ultimile locuri, a fi tăcut, a te îmbrăca sărăcăcios, a vorbi supus, a-ți strânge umerii, a-ți închide ochii, a suspina greu, a vorbi de greșelile tale, și a te numi nenorocit. Crezi că un astfel de comportament Îl va convinge pe *Dumnezeu* că ești smerit?) De fapt, este vorba de cunoaștere: înțelegerea a ceea ce este în realitate sinele! Este o cunoaștere lăuntrică, nu o înțelegere profundă. Nu poate fi vorba de a crede că ești umil... nici dacă un înger ți-ar revela așa ceva.

Trebuie să descoperi două lucruri: măreția lui Dumnezeu și profunzimea răului provocat sufletului tău de căderea în păcat. Este o înțelegere mică a harului lui Dumnezeu... un har, care are plăcerea să îmbrace o persoană cu bunătatea curată a lui Dumnezeu.

XXXXXXXXXXXXX

Oamenii nu pot să-ți facă rău. Diavolii nu pot să-ți facă rău. Doar sinele poate să-ți rău, propria-ți mândrie, și violența dorințelor tale. Sinele este cel mai mare rău.

Cel mai bine este să nu ai nici o dorință de a fi prețuit. Amintește-ți că Dumnezeul întrupat a fost numit nebun, bețiv și posedat de diavolul. Și noi suntem ucenicii Lui! Și totuși vrem să fim fericiți și apreciați de oameni. Îl vom urma fără să cunoaștem, sau măcar să dorim aceasta, crucea Lui, ocară pe care a suportat-o, și suferința Sa!

Adevărata umilință se găsește în inima liniștită a omului. Locuiește și se odihnește acolo. Dacă crezi că ai progresat în privința aceasta (mai ales dacă crezi că ai reușit din cauză că ești smerit și să te-ai smerit), atunci află că nu ești deloc smerit. Nu ai făcut primul pas pe calea trăirii în spirit. Dacă cauți să te scuzi, dacă folosești arta de a replica, de a te apăra, de a ataca, atunci nu ai o inimă smerită. Replicile date unor vorbe ies dintr-o mândrie ascunsă în locul în care domnește sinele. Când îți scuzi sinele dovedești că nu ai o înțelegere a lipsei de valoare a sinelui tău.

23

Singurătatea

Există două feluri de singurătate. Există o singurătate exterioară, când cineva nu vorbește, sau vorbește puțin.

Există și o singurătate interioară. Singurătatea interioară înseamnă să uiți de realitatea ce te înconjoară, să te detașezi de ea, să-ți predai Domnului toate scopurile și dorințele și gândurile și voința, și *apoi* să vii înaintea Lui. Aceasta este adevărata singurătate. Vei descoperi că în brațele Domnului este o odihnă plăcută și o seninătate lăuntrică. Credinciosul care poate să stea într-un astfel de loc înaintea Domnului său va face multe descoperiri.

Unui credincios, care progresează atât de mult, Domnul îi descoperă în lăuntrul lui anumite lucruri. În *acest* loc îl umple Domnul pe credincios cu Sine Însuși... dar îl umple doar pentru că este *gol*; îl îmbracă cu lumină și dragoste pentru că este gol, îl ridică pentru că este într-o stare joasă, și îl unește cu Sine Însuși și îl transformă pentru că este singur.

Văd această singurătate cu Dumnezeu ca o scenă a binecuvântării veșnice - o imagine a viitorului când Tatăl cel veșnic va fi privit tot timpul.

XXXXXXXXXXXXXXXXXX

Pe drept ești numit singuratic.
Pentru că ești atât de singur.
Arareori se găsește un suflet care să te caute,
Care să te iubească și să te cunoască.

O, Domn divin, cum se face că copiii Tăi nu lasă
pământul pentru această glorie măreață?
Cum se face că pierd un bine atât de mare
Pierzându-l pentru lucruri care sunt create?

Suflet binecuvântat, cât de fericit ai fi
Dacă vei părăsi pentru Dumnezeu toate
Caută-L numai pe El
Dorește-L numai pe El
Îndreaptă-ți privirea numai asupra Lui
Și nu dori nimic -
Atunci nu te va mai tulbura nimic.

XXXXXXXXXXXXXXXXXX

Dacă dorești vreun bine, indiferent cât de spiritual ar fi, să-l dorești în așa fel încât să nu fi neliniștit dacă nu îți este dat.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Dacă îți vei da Domnului sufletul tău, fără să aștepti ceva în schimb, și dacă apoi te vei retrage, detașându-te de toate lucrurile, fiind liber și singur înaintea Lui, vei fi cea mai fericită persoană de pe pământ.

Dacă vei intra în părtășia aceasta, nu mai purta nici o grijă și nu te mai gândești; lasă sinele la o parte pentru ca în tine să poată locui dragostea lui Dumnezeu.

Consacrează-te în întregime pentru Creatorul tău; oferă-I ca sacrificiu viața ta. (Fă-o cu pacea și liniștea din spiritul tău.)

Cu cât credinciosul lasă la o parte viața sinelui, cu atât face mai mult loc pentru singurătatea lăuntrică alături de Dumnezeu. Cu cât devii mai gol, atât în lucrurile exterioare, cât și în tine însuși, cu atât este mai mult loc care să fie umplut de Spiritul divin.

Nu-L vezi pe Domnul cum te cheamă să intri în tine însuși, în centrul ființei tale... în locul în care te va înnoi, te va schimba, umple, și îmbrăca arătându-ți o nouă împărăție cerească?

Prezentarea înaintea Sa

Locul cel mai important din tine este în partea cea mai centrală a ființei tale. Este templul sacru al Spiritului - locul unde Îi place lui Dumnezeu să locuiască. Acolo se arată El celui pe care l-a creat. El se dăruiește într-un fel care transcede și înțelegerea umană.

În locul acesta, singurul Spirit adevărat - care este Dumnezeu - stăpânește sufletul și îl ține sub influența Sa, insuflându-i propria Sa cunoaștere despre toate lucrurile.

Nu mă înțelege greșit; locul cel mai înalt la care se poate ridica sufletul este cel al voiei lui, o viață mai mult a crucii, răbdării, și suferinței decât a ceea ce oamenii numesc *desfătare*.

XXXXXXXXXXXXX

Gândește-te te rog, la următorul lucru: Cum poți auzi vocea lăuntrică și inspirativă a lui Dumnezeu atunci când ascuți zgomotul și gălăgia făcută de alții? Cum poți asculta Spiritul cel curat în mijlocul considerațiilor, a raționamentelor și al logicii?

Credinciosul, care vrea să învețe, să trăiască în starea aceasta fericită trebuie să învețe să se ferească de două lucruri. Primul, să se ferească de acea parte a sinelui, care se găsește în viața noastră umană. În tine există o parte care nu vrea să moară ci îi place mult ca să facă, și să vorbească despre cum face anumite lucruri. Este îndrăgostită de propriile fapte.

În al doilea rând, sufletul trebuie să învețe să nu se atașeze de nimic altceva în afară de Domnul. Va fi nevoie ca mintea, emoțiile și voința să fie îndreptate spre Dumnezeu.

Mai departe, atunci când vii înaintea Domnului trebuie să fie o renunțare la tot ceea ce nu este Dumnezeu. Trebuie să vii fără să ai vreun interes pe acest pământ, fără să ai vreun interes în afara ta, sau vreunul în lăuntruul tău. Înaintea Domnului vei veni fiind interesat de un singur lucru: *Voia Sa Divină*. În rugăciunea ta trebuie să se regăsească o abandonare curată, deplină, absolută în mâinile lui Dumnezeu - o supunere *perfectă* față de voia Sa cea sfântă. Vino - fii preocupat să satisfaci doar plăcerea Lui. Vino - fii interesat doar de ceea ce El dorește. Vino - așteptând în supunere desăvârșită să primești ceea ce El hotărăște pentru tine.

Înțelege te rog că aceste lucruri sunt posibile doar printr-o moarte lăuntrică față de sine, o moarte față de înclinațiile și dorințele lăuntrice.

Dacă Domnul face ca să ai progres, nu rămâne la acest lucru și nici nu lăsa ca gândul că ai progresat să-ți pătrundă în interiorul ascuns al gândurilor inimii tale. Dacă o vei face, lucrul acesta va fi o mare piedică pentru activitatea divină din tine. Caută să rămâi cât se poate de indiferent față de ceea ce face Dumnezeu în tine.

Lucruri spirituale atrăgătoare

Creștinul poate ajunge în două feluri să aibă un schimb divin de dragoste. Primul este cel al plăcerii simțite. Al doilea este cel al unei dorințe cerești.

Primul fel este fragil. Credinciosul este atât de fragil încât trebuie atras spre Christos prin intermediul atracției exterioare a dragostei. Relația sa cu Domnul se bazează în cea mai mare măsură pe lucrurile care sunt plăcute. Ia-i aceste plăceri spirituale și vei vedea că credinciosul se găsește pe o fundație care se clatină. Însă împărăția cerurilor se atacă, și nu este cucerită de cei fricoși.

Al doilea fel aparține locurilor cerești. Mă voi referi la trei faze.

Prima fază este cea a credinciosului umplut cu Dumnezeu și care ajunge să *urască lucrurile lumești*. În faza aceasta creștinul este satisfăcut doar cu dragostea divină și învață să fie tăcut în prezența lui Dumnezeu.

A doua fază este cea a *îmbătăririi*. În faza aceasta sufletul are mai multe lucruri decât poate cuprinde. Acum se naște în credincios o plinătate a dragostei divine.

Faza a *treia* este cea a *siguranței*. Este alungată toată teama din sufletul credinciosului și în locul rămas liber vine dragostea divină. Credinciosul acceptă orice vrea Dumnezeu în plăcerea Sa divină. Și când vorbesc de acceptare mă refer la faptul că credinciosul este gata să meargă și în iad, dacă știe ca aceasta ar fi voia Celui-Prea-Înalt. În faza aceasta există înțelegerea că este imposibil să fii separat de Cel-Prea-Iubit. În faza aceasta există înțelegerea că este imposibil să fii separat de Cel-Prea-Iubit și de bogățiile Sale.

26

Spre calea lăuntrică

Pe drumul spre calea lăuntrică trebuie făcuți cinci pași.

Primul pas este cel al *primirii înțelegerii spirituale*. În această fază, afecțiunea divină este puternică. Dragostea pentru El îndepărtează toate lucrurile care sunt umane.

Urmează apoi, în al doilea rând, *ungerea lăuntrică*. În credincios curge ceva ca un Spirit lichid, care îl învață, îl întărește și îl face să poată primi o înțelegere mai profundă a Domnului și a căilor Lui. Plăcerea pe care o simte credinciosul în această fază pare a fi cerească.

În faza a treia are loc *creșterea* omului lăuntric, a omului spiritual. Atunci când omul lăuntric crește, devenind mai puternic decât cel exterior, se naște în el un izvor de dragoste pentru Domnul.

Urmează apoi *iluminarea*. Iluminarea este ceva care vine din Spiritul Lui Dumnezeu în spiritul uman care se găsește în om.

În final este *pacea*. Calmul desăvârșit. Victoria asupra luptelor lăuntrice. Pacea și bucuria sunt mari. Credinciosul se odihnește, ca unul care stă în brațele divine iubitoare.

În felul acesta ne apropiem de adevăratul Solomon.

Indiciile omului lăuntric

Există patru indicii după care putem recunoaște omul lăuntric.

Primul este în legătură cu voința și cu gândirea. Voința este atât de antrenată, încât nu se va implica într-o manifestare a dragostei decât dacă este spre Dumnezeu sau ceva care îl privește pe Dumnezeu și scopul Său.

În al doilea rând, atunci când începe să se roage credinciosul uită de toate celelalte lucruri ca și cum nu le-a văzut sau cunoscut vreodată.

În al patrulea rând, credinciosul care odată s-a temut de lume, se teme acum de lucrurile exterioare ale naturii lui în aceeași măsură în care s-a temut altă dată de lume. De aceea, evită nu numai lumea, ci li lucrurile exterioare - cu excepția situațiilor în care dragostea față de alții îl face să acționeze în exterior.

În ultimul rând, un credincios care locuiește în părțile cele mai lăuntrice ale ființei lui (în spiritul lui) trăiește o pace neîntreruptă. Desigur, în exterior pot fi anumite conflicte, dar pacea nu este întreruptă. Între lăuntru și furtuna exterioară este o distanță infinită. Lucrurile exterioare nu pot atinge acest loc ceresc. Credinciosul poate fi uitat de alții, poate să sufere împotriviri și să fie singur, dar o astfel de furtună poate să amenințe și să vuiască *afară*. Nu are nici o putere în lăuntru.

Patru aspecte ale dragostei lăuntrice

Dragostea ascunsă lăuntrică pe care credinciosul o are față de Domnul său și cea pe care Domnul o are față de acesta are patru aspecte.

Primul este primirea luminii, care este o cunoaștere experimentală a măreției lui Dumnezeu și a nimicniciei credinciosului.

Al doilea aspect este o dragoste aprinsă, o dorință de a fi consumat de focul divin.

În al treilea rând este o odihnă plină de pace și bucurie.

Al patrulea aspect este cel al umplerii credinciosului cu puterea lui Dumnezeu. Credinciosul este umplut cu Dumnezeu. Nu mai caută, nu mai dorește, nu mai vrea altceva decât măreția și bunătatea nemărginită care este Dumnezeul său.

Aceste patru aspecte așe dragostei dau naștere la două rezultate.

Primul este un curaj deosebit de a suferi pentru Domnul. Al doilea este o speranță - chiar o siguranță - că nu va putea să-L piardă pe Dumnezeu și nici nu poate fi separat de El indiferent care este impresia exterioară.

XXXXXXXXXXXXX

Isus Christos își are propriul paradis în acest loc lăuntric din credincios. De El te apropii cu toate că rămâi pe pământ și îți îndeplinești îndatoririle vieții. Dacă dorești să-L cunoști cu adevărat pe Isus Christos și dacă privești cu o inimă onestă către Dumnezeul tău, cu toate că în tine s-ar putea să fie adversitate și singurătate și să-ți lipsească totul... cu toate acestea vei rămâne ferm și neclintit.

Credinciosul constant și lăuntric este cel care nu are nimic în exterior, și totuși este cu totul cuprins de Dumnezeu în interior.

XXXXXXXXXXXXX

Informațiile științifice, raționale și logice sunt lucruri care se obțin. Ai putea spune că sunt cunoștințe despre natură. Din contră, înțelepciunea lui Dumnezeu este ceva insuflat în noi, și această înțelepciune insuflată ne conduce la cunoașterea Domnului. Prima cunoaștere - cea logică - dorește să afle ce lucruri trebuie făcute și ce lucruri nu trebuie făcute și cum să faci pentru a evita durerea și efortul. A doua - cunoașterea lăuntrică a lui Dumnezeu și a căilor Lui - este caracterizată de lipsa dorinței de a cunoaște. Cu toate acestea, *există* un simțământ al înțelegerii profunde a multor lucruri. Oamenilor de știință - celor exteriori - le place să cunoască tot felul de lucruri despre lumea aceasta. Cei cu adevărat înțelepți trăiesc absorbiți în Dumnezeu.

Omul, care a primit ceva din înțelepciunea divină își înțelege foarte bine locul în viață. Înțelege lucrurile materiale și chiar pe sine însuși. Aceasta îl face pe credincios să fie simplu. El nu numai că primește lumină, dar este și echilibrat lăuntric.

„Cu înțelepciunea vin toate lucrurile bune.”

Proverbe 8:11

Cei mai mulți oameni trăiesc conform opiniilor lor și după cum cred ei. Ei caută lucrurile, care sunt adevărate și pe cele false. Prin mintea și imaginația lor trec foarte multe lucruri. Iau în considerare ceea ce simt. Dar omul cu adevărata înțelepciune umblă după adevărul lăuntric din el. Un om înțelept face multe și spune puține.

Pentru cei mai mulți oameni adevărul spiritual este ascuns și imposibil de găsit, chiar și pentru cei cu pregătire teologică. De ce?

Pentru că au o cunoaștere științifică. Dar există și o *știință a sfinților*. Ea este a celor ce iubesc din inimă și care caută moartea sinelui lor. Predicile și mesajele oamenilor, care au multă informație și învățatură, dar cărora le lipsește cunoașterea experimentală a lucrurilor spiritului, pot conține multe povestiri, multe explicații interesante și profunde, teze sofisticate... și totuși, ceea ce ei transmit nu conține Cuvântul lui Dumnezeu, indiferent cât de scripturale sunt prelegerile lor. Nu sunt decât cuvinte omenești amestecate cu aur fals. Astfel de oameni corup pe creștini, hrănindu-i cu vânt și zădărnice. Ca urmare, atât cel ce învață cât și cel care este învățat rămân goi, fără Dumnezeul lor.

Astfel de învățători își hrănesc ascultătorii cu vântul sărăciei, dându-le pietre în loc de pâine, frunze în loc de fructe și pământ lipsit de gust cu miere otrăvită. Aceștia sunt oameni care caută să fie onorați, făcând din *reputație și aplauze* niște idoli. Ei nu caută slava lui Dumnezeu și nici să fie zidiți spiritual. Cei ce predică cu sinceritate predică pentru Dumnezeul lor. Cei nesinceri predică pentru ei înșiși. Cei nesinceri predică pentru ei înșiși. Cei, care predică Cuvântul lui Dumnezeu și care, în același timp, trăiesc în spiritul lor, oamenii *aceștia* imprimă Cuvântul Lui Dumnezeu pe inimile oamenilor. Mesajul celor, care nu fac așa nu ajunge mai departe de urechea ascultătorilor.

XXXXXXXXXXXXXXXXXX

Există o vorbă, care este adevărată: este nevoie de umilință pentru a-L cunoaște cu adevărat pe Dumnezeu. Este nevoie de mândrie pentru a acumula învățatură, informații, speculații, teorii, chiar referitoare la Scriptură.

Nu spui despre cineva că este sfânt pentru că are niște idei grozave despre cunoașterea lui Dumnezeu și atributele Sale.

Caută-i pe aceia care vestesc dragostea lui Dumnezeu în mijlocul unor mari lipsuri personale și a pierderii sinelui. Vei găsi adevărata înțelepciune mai degrabă printre cei simpli și smeriți, decât între cei ce știu atât de multe lucruri despre Dumnezeu, dar atât de puține despre Domnul însuși.

XXXXXXXXXXXXXXXXXX

Cât de mulți trăiesc în sate mici, și care nu au prea multă cunoștință omenească, și care sunt atât de bogați în ce privește dragostea lui Dumnezeu. Câți teologi și slujitori îi vedem plini de înțelepciune fără rost, și foarte săraci în privința adevăratei lumini.

Te-aș sfătui să vorbești întotdeauna ca unul care învață, nu ca unul care cunoaște. Nici nu ar trebui să-ți fie rușine pentru că ești considerat un neștiutor, ci să o primești ca o mare cinste.

Este trist că atunci când oamenii, care au multă cunoștință scripturală și teologică, înțeleg puțin din lucrurile adânci ale Dumnezeului lor, și această înțelegere este amestecată; nu este nici moarte, nici înțelepciune divină.

Din nefericire, acest amestec al naturalului și divinului este o mare piedică pentru primirea înțelepciunii curate, simple și adevărate a lui Dumnezeu.

Descoperirea lăuntrică

Există două lucruri care conduc la o cunoaștere a lui Dumnezeu. Unul este foarte departe, celălalt este aproape. Primul se bazează pe speculație. Al doilea este o descoperire lăuntrică.

Cei ce caută multă cunoștință și informație despre căile lui Dumnezeu, de fapt caută să-și folosească capacitatea de a raționa și să ajungă la Dumnezeu prin alte mijloace decât cele *spirituale*. În felul acesta nu vei ajunge să-L iubești cu adevărat și cu înfocare pe Domnul. Oamenii care caută să acumuleze cunoștințe despre Dumnezeu și informații despre Scriptură nu sunt altceva decât niște învățați. Ei nu cunosc tărâmurile nevăzute, nu știu că lucrurile ascunse ale lui Dumnezeu se găsesc doar în spirit. Și nici nu au cunoscut bucuria, care se găsește în partea cea mai adâncă din credincios locul unde este tronul lui Dumnezeu și unde Dumnezeu se dăruiește pe Sine Însuși aceluia care vine și I se alătură.

De necrezut, sunt unii, care condamnă un astfel de concept.

De ce? Pentru că nu-l înțeleg și nu-l doresc. Teologul, care nu dorește să meargă pe calea lăuntrică se va rătăci pentru că nu caută să intre pe poarta despre care Pavel vorbește când spune:

„Dacă cineva dintre voi se crede înțelept în veacul acesta, să se facă nebun, pentru ca să ajungă înțelept.”

Este o vorbă, care circulă între cei care merg pe calea lăuntrică: *înainte de teorie este practica!*

Aceasta înseamnă că trebuie să ai o experiență a atingerii Domnului tău într-un mod foarte real înainte de a începe să cauți cunoștința și de a cerceta prea mult aceste probleme.

Atunci întrebarea este: pot cei învățați, teologii și cei cu multă minte, să spere să învețe să meargă pe această cale? Da, dacă nu se bazează pe ei înșiși și dacă nu dau vreo importanță cunoștinței lor elaborate și extensive! Dacă părăsesc astfel de lucruri, dacă le uită și nu le mai folosesc în umblarea lor, privindu-I fața... fără să se gândească prea mult cum ar trebui să fie aceasta, sau cum procedează, sau să-și imagineze, sau să facă teorii despre ce ar trebui să fie aceasta, sau cum se procedează, sau să-și imagineze, sau să facă teorii despre ce ar trebui să rezulte în urma unei asemenea aventuri.

Orice studiu, orice căutare, orice acumulare de informații a cărei scop nu este cunoașterea Domnului nu este decât un drum care ajunge repede la iad. Aș sublinia, nu din cauza studiului, în sine. Nu, deloc. *Ci din cauza mândriei* generate de astfel de căutări. Cea mai mare parte a învățaților și teologilor zilelor noastre sunt într-o stare jalnică pentru că ei caută să studieze doar pentru a-și satisface curiozitatea nemăsurată a naturii lor umane. Exact la fel și filozofii păgâni.

Mulți oameni de felul acesta îl caută pe Dumnezeu, dar nu-L găsesc. De ce? Pentru că o fac mai mult din curiozitate decât dintr-o dorință sinceră, curată și cinstită de a fi pierduți în Dumnezeu. Ei doresc mai degrabă *confort* spiritual decât pe *Dumnezeu*. Nu-L caută cu adevărat, nici pentru adevăr, și de aceea nu-L găsesc nici pe Dumnezeu, nici plăcerile spirituale.

Cel ce nu-L caută pe Domnul lui cu dorința de a se lepăda de sine, nu-L va găsi, și nici nu va primi adevărul sau lumina Spiritului.

Puțini sunt oamenii pentru care este mai importantă auzirea decât vorbirea.

Aceia, care au ajuns să aibă înțelepciunea divină, care este în spiritul lor au fost umpluți de Domnul lor cu bunătate. El îi conduce cu fermitate și îi luminează pe aceia, care se supun luminii din ei. Acolo unde locuiește divinul, întotdeauna este simplitate și o libertate sfântă. Dar viclenia, ipocrizia, înșelătoria, născocirile, șiretenia, și înclinațiile spre lucrurile lumești sunt iadul însuși... cel puțin pentru oamenii înțelepți!

30

Lucruri pe care să le abandonezi

Bărbaii și femeile care vor vrea să ajungă în această umblare profundă cu Domnul lor trebuie să abandoneze și să se detașeze de următoarele patru lucruri:

1. Creaturi
2. Lucruri temporare
3. Darurile Duhului Sfânt
4. Sine

Și în final, trebuie să se piardă în Dumnezeu.

Ultimul, al cincilea, este cel mai desăvârșit. Numai credinciosul, care știe să abandoneze ajunge să se piardă în Dumnezeu.

Dumnezeu este mult mai satisfăcut de afecțiunea din inimă, decât de știință și gândire lumească. Unul dintr-o mie cunoaște ce este aceea o inimă curățită de tot ce o robește și murdărește.

Înțelepciunea divină se câștigă în primul rând printr-o inimă curată.

XXXXXXXXXXXXXXXXXX

Nu vei ajunge niciodată să mergi pe calea despre care am vorbit în cartea aceasta dacă nu ești neclintit - mai ales în perioadele în care Dumnezeu te curățește. Te va curăți nu numai de atașamentul față de lucrurile care au de-a face cu tărâmurile nevăzute, pentru că uneori natura sinelui se sprijină și se hrănește tocmai cu aceste lucruri.

XXXXXXXXXXXXXXXXXX

De ce se întâmplă că unii oameni fac toate lucrurile pe care le-am discutat aici (și multe altele) și totuși nu ajung să aibă o cunoaștere experimentală a divinității? Este așa pentru că nu se supun în întregime lui Dumnezeu, care le dă lumină celor ce o fac. Și nu se leapădă de sine și nu lasă să fie cucerți. Și nici nu se dăruiesc în întregime lui Dumnezeu fără să aibă nici un interes în ceea ce-i privește pe ei.

Și în cele din urmă nici unul din noi nu va fi curățit prin focul durerii lăuntrice.

31

Dumnezeu sau lumea

Elementele de bază ale pierderii sinelui se regăsesc în două principii. *Primul* este să te prețuiești foarte puțin pe tine și lucrurile lumii. Aceasta înseamnă renunțarea la sine, să fii foarte decis și energic în a trece cu vederea lucrurile create.

Al *doilea* principiu constă într-o considerație deosebită pentru Dumnezeu. O considerație, care te face să-L iubești, să-L adori și să-L urmezi fără să ai vreun interes personal, chiar dacă interesul acela este foarte sfânt.

În cele din urmă, din aplicarea acestor două principii va rezulta conformarea cu voia lui Dumnezeu. Această conformare - în toate lucrurile - îl conduce pe credincios la moartea activității *sinelui* și la obținerea unei *voințe*, care este în armonie cu Dumnezeu.

Nu trebuie să cauți plăcerile spirituale, și nici chiar plăcerile ce pot fi găsite în tărâmurile spirituale, și cu siguranță nu trebuie să cauți emoții. Un astfel de drum este plin de multe iluzii și deziluzii.

Cărarea adecvată pe care va trebui să mergi este cea, care include purtarea unei cruci foarte grele. Drumul acesta este șoseaua principală care duce la pierderea sinelui.

Poți să înțelegi că onoarea și demnitatea și slava sunt lucruri, care trebuiesc tratate și abandonate? Ce loc ocupă acestea în viața ta? Vrei să iei slava și cinstea care sunt doar ale Lui?

XXXXXXXXXXXXXXXXX

De ce mulți credincioși împiedică lucrarea profundă a Domnului din viața lor? *Pentru că vor să posedă ceva*, pentru că vor să fie cineva. Din această cauză vei vedea mulți credincioși, care sunt atașați de darurile Duhului Sfânt pentru ca în felul acesta să iasă din centrul ființei lor unde ei nu sunt nimic; în felul acesta întreaga lucrare a Domnului din viețile lor este distrusă. Nu-L caută pe Domnul; de aceea nu-L găsesc. Îl găsim numai acolo unde *El este totul*, iar noi nu suntem nimic.

Când cineva știe că nu este nimic, atunci nimic nu-l va tulbura. Cine știe că nu este nimic, nu poate fi rănit sau jignit de către altcineva. Un astfel de credincios nu privește la greșelile altuia, ci la ale lui; el se eliberează de nenumăratele sale imperfecțiuni. Atât timp cât ne putem vedea ca fiind nimic, Domnul poate să-și continue lucrarea din noi, punând în noi chipul și asemănarea Lui.

XXXXXXXXXXXXXXXXX

Credinciosul care este plin de pace știe că este umplut cu Dumnezeu și cu acele lucruri supranaturale, care sunt din Dumnezeu. El este înrădăcinat într-o dragoste curată, primind în același fel lucrurile, care sunt plăcute și pe cele care sunt dureroase. În pace, primește toate lucrurile, lumina sau întunericul, ziua sau noaptea, chinul sau mângâierea. Credinciosul trăiește într-o indiferență sfântă și cerească. Adică, nu-și pierde niciodată pacea în mijlocul adversităților, și nici calmul în necazuri, ci este mulțumit cu toate lucrurile.

Și chiar prințul întunericului poate să-l atace pe credincios, căci nu va fi afectat și va sta ferm. Muntele înalt și valea adâncă sunt considerate ca fiind același lucru.

Valea ființei noastre exterioare este umplută cu suferință, întuneric, și singurătate. Pe muntele înalt al ființei noastre lăuntrice soarele curat își trimite razele, cuprinzându-ne și luminându-ne. Credinciosul rămâne clar, liniștit, strălucitor, senin.

Locul despre care vorbesc este comoara ascunsă. Este mărgăritarul pierdut.

La înfățișare arăți sărac,
Dar în lăuntru ești plin de bogății.
Pari a fi josnic,
Dar ești foarte înălțat.
Tu ești cel care-i face pe oameni să trăiască
Aici jos o viață divină.
Dă-mi, o Doamne și binele suprem,
Dă-mi o parte bună
Din această fericire cerească
Și adevărata pace
Pe care lumea cu simțurile ei
Nu poate s-o înțeleagă
Și nici s-o primească.

Rugăciune

O, Maiestate Divină, în prezența căruia se clatină și tremură temeliile cerului, ești mai mult decât infinit, și totuși serafimii ard în dragosta Ta. Lasă-mă o Doamne, să plâng orbirea și ingratitudea noastră. Trăim cu toții înșelându-ne, căutând lucrurile acestei lumi nebune și uitându-Te pe Tine, care ești Dumnezeuul nostru. Cu toții Te uităm, izvorul de apă vie, pentru mirajul nebunesc al lumii.

O, fii ai oamenilor, cât timp vom umbla după lucruri zadarnice? Ce înșelăciune ne face să-L uităm pe Domnul nostru, care este binele suprem? Cine ne spune adevărul cel mai curat și cine ne iubește cel mai mult și ne apără cel mai mult? Unde se găsește un prieten mai desăvârșit, un mire mai delicat, și un tată mai iubitor?

O, divine Domn, cât de puțini sunt aceia, care vor să sufere ca să-L poată urma crucificați pe Christos, care să îmbrățișeze crucea. O, cât de rari sunt aceia, care sunt total dezbrăcați și morți față de ei înșiși și vii față de Dumnezeu și cu totul supuși bunei Sale plăceri.

Viața și epoca în care a trăit Michael Molinos

Epoca în care a trăit Michael Molinos

Când iau stiloul în mână pentru a scrie despre Michael Molinos, sunt conștient că am de-a face cu unul din cele mai controversate figuri ale istoriei bisericii. De aceea, simt nevoia prezentării cadrului istoric în care a trăit. Fără acest context, nu este ușor de înțeles viața lui.

Biserica Romano-Catolică are un nume pe care îl dă aceluia, care sunt interesați de o umblare mai profundă cu Domnul; oamenii aceștia sunt numiți *mistici*, un termen aproape cu totul străin pentru urechea unui protestant. (Aș adăuga că acest cuvânt, *mistic*, numai printr-o interpretare într-un sens prea larg poate fi considerat ca fiind biblic.)[□] Molinos a fost catolic, și pentru că a fost devotat și interesat de adevărurile profunde ale credinței, el este considerat de istorici ca fiind un *mistic catolic*.

Ce încearcă să exprime termenul acesta? De regulă, se referă la cineva, care se roagă foarte mult și care acceptă învățăturile tradiționale ale Bisericii Romano-Catolice referitoare la misterele lui Dumnezeu. Însă o astfel de definiție este prea simplă.

Misticismul a jucat un rol foarte important, complicat și de durată în istoria și tradiția lumii Romano-Catolice. Biserica Romano-Catolică a îngăduit întotdeauna ca între membri ei să fie mici grupuri de oameni, care să fie foarte îndrăgostiți de Christos. (Este la fel și cu protestanții? Cine știe! Vom afla când vom avea *prima* noastră mișcare de acest fel!)

În secolul al șaisprezecelea mișcarea aceasta, care căuta „o viață mai profundă”, în stil Romano-Catolic, și-a atins apogeul. Cele mai remarcabile figuri ale acelei epoci sunt Ioan al Crucii și Tereza. Probabil că oamenii aceștia vor rămâne pentru totdeauna cu mult deasupra tuturor celorlalți mistici pe care i-a cunoscut istoria Bisericii Romano-Catolice.

Acum, este ceva foarte interesant: Tereza și Ioan al Crucii au fost amândoi *spanioli*. Și de ce a originat în Spania cea mai mare și mai profundă mișcare de acest gen din catolicism?

Pentru a înțelege răspunsul trebuie să privim la rădăcinile misticismului Romano-Catolic. Găsim misticismul prezent în tradiții cât este și în Scriptură! Ca toate învățăturile, tradițiile și practicile Romano-Catolice, rădăcinile misticismului se regăsesc în influența greacă a lui Platon și Aristotel amestecată cu influența Scripturii.

Ia afirmația aceasta ca adevărată în general; cu toate acestea „misticismul” spaniol a fost mai puțin atins de influența păgână și umanistă care a fost mai puternică în celelalte țări Romano-Catolice ale Europei. De exemplu, Germania. În anii 1500 și 1600 Eckhart și Towler au fost foarte influenți în Germania de atunci. Învățăturile lor - foarte tipice mentalității germane - erau *raționaliste*. Misticii francezi erau la mijlocul distanței dintre raționalismul german și pasiunea spanioli. „Misticismul” francez al secolului al șaisprezecelea a fost influențat mai ales de către Richard și Heu de Saint Victor. (Calitativ, ce s-a întâmplat în Franța a fost mult mai superior decât ce s-a întâmplat în Germania.) Dar, în contrast cu restul Europei, misticismul catolic spaniol a fost mult mai simplu în învățături și practici. Misticismul german a fost o situație de conjunctură, pe când cel spaniol a ajuns să fie o trezire.

Pentru a ilustra, scrierile misticilor spanioli din acele vremuri conțin mult mai puține referiri la „sfinți” și la „Maria cea binecuvântată”, decât scrierile italiene sau germane.

Sper că nu am creat o imagine prea rigidă a ceea ce a fost numit *misticismul catolic*. Întotdeauna a fost câte o trezire printre catolici, au fost tot felul de controverse, fiecare și-a susținut părerea, și de fiecare dată, s-au născut mișcări, care erau opuse unul alteia... curente de gândire care se condamnau unul pe celălalt, și - întotdeauna - se dezvoltă un vocabular

[□] Nu fi prea critic, noi protestanții nu avem nici un cuvânt, fie el biblic sau nebiblic, care să numească astfel de oameni. Poate pentru că în mijlocul nostru au fost prea puțini oameni de felul acesta așa încât să fie nevoie de găsirea unui cuvânt potrivit pentru ei!

specific. Un vocabular de termeni și definiții, care aveau sens în controversele acelor zile. Noi, cei care trăim după trei secole, ne zăpăcim văzând toate aceste lovituri și parări, definiții și termeni, etc., atunci când încercăm să înțelegem ce s-a învățat și practicat. Lucrul acesta este valabil mai ales pentru noi protestanții, atunci când ne aventurăm în această lume, care se numește catolicismul, despre care cunoaștem atât de puține.

Cinstit vorbind, misticismul catolic nu este locul prea potrivit unde să mergi în căutarea profunzimii spirituale... dar atunci nici alte locuri, care ne-ar putea veni în minte nu sunt potrivite.

Pentru a ilustra, unul din cele mai serioase „teste” ale misticismului catolic din perioada anilor 1500-1600 a fost cel care stabilea dacă învățăturile cuiva erau de acord sau nu cu doctrina *antinomianistă*. Acest cuvânt lung ne spune că anumiți oameni considerau că, dacă lăuntru cuiva este aproape de Dumnezeu, nu mai contează ce păcate comite trupul lor.

O altă problemă a misticismului catolic a fost cea a *panteismului*, sau ceva apropiat de acesta. Din noi, avem un cuvânt mare, care înseamnă „totul este Dumnezeu”.

În general vorbind, în secolul al șaisprezecelea și începutul secolului al șaptesprezecelea spaniolii au scăpat de multă vărsare de sânge generată de eventualele controverse asupra acestor probleme.

Spaniolii erau oameni, care puneau un mai mare accent pe inimă decât pe minte și s-au ocupat mai mult *experimentând* ceea ce au crezut decât făcând tot felul de supoziții.

(Nu spun aceasta pentru a lăuda comunitatea credincioșilor spanioli. În perioada aceea acționa în Spania o altă față a romano-catolicismului - probabil forma cea mai barbară de violență pe care Biserica Romano-Catolică a cunoscut-o. Cu siguranță a fost cea mai militarizată. Bineînțeles mă refer la Inchiziție.)

Repet, misticismul catolic nu reușește aproape deloc să ne reveleze înălțimile și adâncimile umblării creștine, așa cum se văd ele în comunitățile de credincioși din Noul Testament. Cu toate acestea, în mănăstirile tăcute și în câteva locuri uitate de lume, cele mai multe fiind în Spania, preoți pioși și călugărițe și laici de rând au fost influențați de scrierile Terezei și lui Ioan al Crucii - care conțineau învățături mult superioare celor din zilele acelea.

Aceasta mă conduce la anul 1600. Era aproape inevitabil ca liderul misticismului catolic să fie un spaniol. Numele care s-a remarcat cel mai mult în trezirea pe care a avut-o misticismul catolic după anul 1600 a fost cel al lui Michael Molinos.

Corectez! Michael Molinos *aproape* a devenit figura centrală a misticismului catolic al secolului al șaptesprezecelea. Viața, lucrările și învățăturile lui Michael Molinos reflectă cu claritate influența lui Tereza și Ioan al Crucii. Și în aceasta se asunde explicația succesului și poziției controversate pe care a avut-o Molinos.

Știi, dragă cititor, misticismul romano-catolic a fost doar una din cele două căi spre evlavie ale tradiției catolice. Doar *una*. Erau *două* căi! În toate generațiile, misticii catolici, cu felul lor de a trăi, au reprezentat doar un *mic* segment al populației catolice.

Cealaltă cale? Aaa! Exista o cale spre Dumnezeu și evlavie, care era mult mai populară decât misticismul - mult mai acceptată, crezută și practică! De fapt, era practică cu mici excepții de *toți ceilalți!*

Și care a fost cealaltă cale? Evlavia, la care se ajunge prin *formalism!* Și mă rog, ce este formalismul? Este încrederea în lucrurile exterioare, în ceremonii, ritualuri, tradiții. (Se aude vreun protestant mișcându-se nervos?) Din când în când, aceste două influențe diametral opuse aveau să se confrunte. Și una din cele mai mari confruntări dintre aceste două puncte de vedere, care au existat în Biserica Romano-Catolică a avut loc după anul 1600. Cei trei oameni, care au fost cei mai implicați în această confruntare au fost Michael Molinos în Spania, Fenelon și Madame Guyon în Franța. Nu s-a putut stabili rezultatul confruntării decât la intervenția Vaticanului! Rezultatul? Ei bine, să știi că istoria spune că biserica organizată -

fie ea catolică sau protestantă - a omorât mai mulți oameni care erau dedicați Domnului decât erau neutri în privința Lui.

Întotdeauna m-a impresionat comentariul înțelept al lui Will Durant:

„Biserica a persecutat numai două grupuri de oameni. Pe cei care nu au urmat învățăturile lui Isus Christos și pe cei care le-au urmat!”

Totuși istoria a consemnat o situație în care credința neformală - din inimă - a triumfat asupra formelor și ritualurilor din cadrul creștinismului majoritar.

Sunt încă mirat cum a reușit Michael Molinos să genereze controversa în care a fost implicat. Era un catolic convins, învățând pe alții „*misticismul catolic*”.

Bineînțeles, a lăsat să-i scape o blasfemie minoră, dar de neiertat. Într-un loc neînsemnat a făcut afirmația, care *putea fi interpretată ca semnificând că nu ar fi necesar să se respecte obiceiurile exterioare, ritualurile și tradițiile bisericii... și chiar o aluzie la faptul că spovedania și luarea cinei nu ar fi necesare pentru ca cineva să-L cunoască într-un mod profund pe Domnul.*

Dacă cumva nu ești catolic, nu te grăbi să spui: „Mare lucru!”. Împrăștie aceeași teorie în cercurile protestante și vei putea sfârși la fel cum a făcut-o Molinos în final.

Există o linie a creștinilor, care au fost în afara romano-catolicismului sau protestantismului, creștini, care s-au întâlnit fără formalități, care nu s-au întrunit în clădiri de biserici, care au fost foarte puțin organizați sau chiar fără nici o organizare. Până în ziua de astăzi protestanții și catolicii privesc la fel de înspăimântați la afirmația făcută adesea de către acești credincioși ciudați cum că nu este necesar să-ți organizezi credința în jurul ținutei de paradă, a serviciilor bisericești de duminică dimineața, a predicilor, a amvoanelor, a clădirilor, etc., etc., pentru ca Dumnezeu să te desăvârșească în Christos. Să îndrăznească Molinos, sau quakerii, sau bretherenii (comunități de credincioși care își spuneau „frați” - n. tr.) să vină cu o asemenea idee... și ajung să aibă o mulțime de necazuri. Se pare că cei din Biserica Romano-Catolică - și chiar și cei de origine protestantă - care se apropie mai mult de Domnul ajung să-și piardă interesul în ritualurile exterioare, în ceremonii și tradiții... și ca urmare, să intre în bucluc.

Dragă cititor, puțini au avut atâtea probleme ca Michael Molinos!

Și acum, după ce am prezentat imaginea de ansamblu a vremii de atunci, să ne întoarcem la viața lui Michael Molinos, care în cele din urmă a reușit să-și câștige titlul de „Mare eretic”.

Viața lui Michael Molinos

Locul nașterii a fost Saragoza, Spania, anul 1627[□]. Michael Molinos a fost fiul unui nobil spaniol, se poate ghici că nu a fost fiul cel mai mare, pentru că tradiția era ca acesta să preia afacerile și averea tatălui, în timp ce ceilalți fii ajungeau să fie avocați, doctori sau - posibil - preoți!

Ca student la colegiul jesuit Sf. Pavel din Valencia, Molinos a fost ales ca să meargă la Roma pentru a cere Vaticanului să sfințească sun spaniol... Francoise Simon. Ca dată a sosirii lui la Roma poți alege între 1669, 1670 sau 1673. Istoria acestui om este neclară și controversată, ca orice alt lucru de altfel. Pe atunci, nu era doar preot, dar avea și un doctorat în teologie. Era autorul cărții: „*Un tratat scurt despre comuniunea zilnică*”. De aceea, putem concluziona că era bine cunoscut ca fiind un om evlavios.

[□] O sursă consemnează nașterea în anul 1640 în Muniesa, Spania.

Descrierea înfățișării lui Molinos ne spune că „era un om de statură mijlocie, fin, ten deschis, păr negru, înfățișare gravă”.

Înainte ca Molinos să ajungă la Roma, atrăsese atenția multora, probabil datorită personalității și învățăturilor sale. Este evident că nu era doar puternic influențat de misticismul catolic spaniol al Terezei și al lui Ioan al Crucii, dar avea și o anumită forță de atracție personală.

Din ceea ce putem ști, află că era o persoană plăcută, atât ca maniere cât și în discuții, și foarte bun în teologie. În mod sigur, cunoștea toate învățăturile misticismului romano-catolic.

Multe din familiile de vază din Roma îl doreau pe Molinos ca duhovnic. În curând a ajuns să fie unul din cei mai bine cunoscuți din Roma.

Una din ciudățeniile vieții lui este că a ajuns să fie prieten cu mulți oameni cu o mare influență în biserică, inclusiv cu unii cardinali, și în mod specific, cu Benedict Odescalchi. Dacă recunoști numele, probabil că vei recunoaște titlul pe care l-a purtat mai târziu: Papa Inocențiu al XI-lea. În anii ce vor urma, prietenul lui Molinos, Odescalchi, va avea să decidă în una din cele mai mari controverse cu care un papă va avea de-a face, controverse referitoare la lucrurile profunde ale lui Dumnezeu. În mod specific, este vorba de controversa Molinos, și controversa Fenelon-Guyon.

Molinos și Odescalchi au fost prieteni atât de apropiați încât s-a presupus că Molinos și chiar și Odescalchi au avut în inimă speranța că vor fi reformate practicile creștinismului catolic.

Ascensiunea lui Molinos se poate vedea și din faptul că i s-a oferit să locuiască chiar la Vatican. Până la el, și de atunci încolo, nu a fost nimeni, care să fie declarat oficial ca „eretic” și care să fi fost atât de aproape de vârful puterii religioase.

Molinos a ajuns să fie duhovnicul cel mai de încredere și cel mai apreciat și probabil cel mai influent lider din întreaga Romă. Pe măsură ce popularitatea lui creștea, oamenii veneau tot mai mulți ca să-l asculte. Mulți au acceptat învățăturile lui și au stat ca ucenici la picioarele lui.

Tocmai din Franța, Louis al XIV-lea a trimis la Roma pe Cardinalul d’Estrees pentru a vedea ce se întâmplă; chiar și acesta a fost la început de acord cu învățăturile lui Molinos... până acolo încât să-și însușească ideile lui și poate... chiar să-l urmeze. Cu toate acestea, dragă cititor, ține minte numele lui d’Estrees și nestatornicia celor cu faimă.

Un monarh, care trăia pe atunci la Roma, Regina Cristina a Suediei, l-a luat pe Molinos ca duhovnic spiritual. (Bineînțeles că aceasta nu a însemnat oprirea ascensiunii lui!) Sfera lui de influență s-a mărit până acolo încât a ajutat și sfătuit pe toți cei mari din întreaga Europă.

În această perioadă, în întregul catolicism european a avut loc o mini-revoltă împotriva formalismului bisericii. În Germania acest fel de trezire a purtat numele Pietism. În Italia va purta numele mai respectat, Chietism. Atât în Italia cât și în Spania, chietismul își sporea influența. Chiar și în Anglia protestantă a fost quakerismul, versiunea protestantă a chietismului catolic. În Franța se pare că mișcarea nu a primit nici un nume, până în momentul în care „chietismul” a devenit similar cu erezismul.

Dacă ai studiat vreodată istoria, înseamnă că ai învățat destule pentru a putea anticipa ce avea să se întâmple! Ori de câte ori în lumea religioasă apare ceva nou și popular, acesta crește și devine tot mai popular până în momentul în care se naște reacția; și vai de cei care sunt în calea acestei reacții.

În viața lui Molinos lucrurile acestea s-au întâmplat foarte târziu. La urma urmei era un catolic consacrat, care propovăduia că fiecare persoană care caută să aibă o umblare profundă cu Dumnezeu, trebuie să se supună în întregime și duhovnicului său spiritual. Iar în ce privește învățătura sa, el spunea exact ce spusese Tereza și Ioan al Crucii. Părea a nu fi deloc un învățător, ci unul, care expunea învățăturile Terezei.

Atunci cine i se putea opune acestui om popular? Și cum? În prima parte a carierei lui la Roma, a avut tot timpul succes.

Molinos a devenit atât de popular și de solicitat, încât a început să fie forțat să-și tipărească învățăturile. Presiunea a fost exercitată mai ales din partea unui prieten și coleg de preoție din Ordinul Franciscanilor pe nume Giovanni de Santa Maria. Și astfel, la începutul anilor 1670 (probabil 1673, cine știe?!), Molinos s-a apucat să-și scrie învățăturile, fără să fie conștient că va scrie cartea cea mai urâtă, temută, condamnată, interzisă, denunțată și arsă, care a fost scrisă vreodată de un catolic.

Cartea a fost publicată în anul 1675 cu titlul: „*Ghidul spiritual*”, la cinci ani după sosirea lui Molinos la Roma. Cartea a avut un efect extraordinar. Aflăm că în următorii șase ani, ea a fost tradusă în toate limbile importante ale Europei de Vest.

În prefața cărții se găsea ceva numit „Aprobare” - prin care niște învățați bine cunoscuți își dădeau acordul cu conținutul cărții. De fapt, cartea a primit aprobarea a patru jesuiți, care făceau parte din Inchiziție! S-a spus despre ea că este „mărgăritarul neprețuit al evlaviei și perfecțiunii”. (Ține minte. *Inchiziția* avea să laude de două ori cartea în termeni pompoși. Mai târziu va interzice cartea în *toată creștinătatea*.)

„*Ghidul spiritual*” a fost scrisă foarte clar, spre deosebire de stilul plin de înflorituri în care se scriau cărțile din vremea aceea. Era mai clar decât orice apăruse în italiană având drept subiect lucrurile spirituale profunde. La scurt timp cartea a fost tradusă în alte patru limbi europene... greu de realizat chiar și în zilele noastre. Cartea a devenit una din cele mai populare cărți religioase din vremea aceea.

Cât de populară și de influentă a fost cartea?

Cardinalul d'Estrees, trimisul lui Louis al XIV-lea, a fost cel care a susținut traducerea ei în franceză. Cardinalul Petrucci a scris o carte pentru călugărițe, care avea la bază această carte.

Un număr tot mai mare de preoți acceptau metodele lui Molinos și îi sfătuiau pe oameni să urmeze indicațiile date în carte. Multe călugărițe își abandonau cărțile de rugăciuni pentru a practica rugăciunea *interioară*. În întreaga Italie erau grupuri formate din cei ce urmau învățăturile lui Molinos.

În mai puțin de șase ani au fost publicate douăzeci de ediții ale cărții în italiană, spaniolă, franceză, și latină; nu se cunoaște cu exactitate tirajul. Molinos devenise un lider spiritual al vremii lui. Va fi oprit? A avut adversari?

Încă nu. Dar atunci când au apărut, au fost foarte puternici.

Molinos spunea că viața însăși este o activitate continuă de credință și dragoste față de Dumnezeu. O astfel de idee era foarte contrară părerii altor jesuiți.

Jesuiții se pricepeau să pună întrebări filozofice și una dintre ele era: „Cât de des, și când suntem noi obligați să-L iubim pe Dumnezeu?” Răspunsurile la întrebare difereau. În general un jesuit răspundea: „Suntem datori lui Dumnezeu în fiecare duminică”. „Este esențial să-L iubești pe Dumnezeu odată pe an”. „Este suficient, pentru cine trăiește o viață obișnuită, să-L iubească odată la cinci ani”. Ideile lui Molinos erau foarte departe de o astfel de concepție îngustă.

În cele din urmă, jesuiții au ajuns la concluzia că învățăturile lui Molinos conțin ideea că nu este necesară spovedania înainte de luarea cinei. Aceasta i-a deranjat, dar temerile lor cele mai grozave s-au confirmat atunci când au aflat că Molinos nu se spovedise de câțiva ani de zile!

Dar, aceasta este esența problemei? Mă îndoiesc.

Care este problema? Teama. Teama că va apărea o nouă putere. Molinos era popular. Avea aderenți. Vechea putere se simte în pericol atunci când vede că apare una nouă. Din nefericire, vechea putere - jesuiții - era foarte influentă.

În ce stătea puterea lor? În numărul lor! În terenuri. În bogăție. În influență. Dar, mai ales în tronul Franței.

În ciuda puterii nemăsurate și a prestigiului, jesuiții s-au simțit amenințați de ceea ce ei credeau că este influența competitivă a lui Molinos.

Dragă cititor, poți să fii sigur că arareori se întâmplă - dacă se întâmplă vreodată - ca o problemă a bisericii catolice sau protestante să izbucnească în afară. Factorii, care duc la izbucnirea tuturor conflictelor din istoria bisericii sunt banii, nesiguranța, succesul altcuiva, puterea, sferele de influență. Teologia este o mască de formă, dar eficace. Toate manifestările publice ale problemei nu au nimic de-a face cu adevăratele motive, mai puțin evidente.

Când au apărut primele semne de opoziție împotriva lui Molinos? Atunci când părintele Paul Segneri, un preot desculț, - un profet - s-a îmbrăcat în zdrențe și a început să umble prin Italia pentru a denunța păcatul. Segneri era un predicator puternic și popular. A început să umble prin întreaga Italie și să propovăduiască tuturor celor ce-l ascultau nevoia de pocăință și măreția bisericii. Atât de puternică îi era personalitatea și atât era de elocvent în predicare, încât atunci când se apropia de un sat începeau să bată clopotele bisericii, și oamenii ieșeau pe străzi aruncând flori înaintea lui. (Este clar că așa ceva nu s-a putut întâmpla în vremea noastră. Astăzi este puțin probabil că vreun orașel creștin va face așa ceva pentru un predicator, fie el desculț sau călare.) Conducătorii cetății veneau la el, îl salutau și îl conduceau în oraș în mijlocul triumfului. Este limpede că Segneri a avut un grup mare și entuziast de simpatizanți. Atât de mare, încât gărzile lui îl protejau de asaltul mulțimii care vroia să-l vadă.

Omul acesta, Segneri, a fost primul, care l-a contestat în mod serios pe Molinos. A scris o colecție de cărți, care acum sunt publicate sub un singur nume: „*Armonia dintre efort și inactivitate în rugăciune*”. Vechea bătălie dintre credință și fapte, dintre lege și har, dintre tărâmurile văzute și cele nevăzute, reîncepea. Cartea a apărut la Florența în anul 1680, la exact cinci ani după „*Ghidul Spiritual*”. Părintele Segneri a avut grijă să nu-l acuze pe Molinos de erezie. De fapt, nici nu a făcut vreo referire la numele lui. A vorbit de bine de viața launtrică, dar a insistat - conform tradiției catolice - că *numai câțiva oameni pot cunoaște această experiență și relație cu Dumnezeu*. (Aceasta este o doctrină catolică ce datează dinaintea lui Thomas Aquinas.) El presupunea că este foarte periculos pentru oamenii de rând să urmeze asemenea învățături.

Se schimbă istoria vreodată?

Segneri l-a dat drept exemplu pe Moise. Moise era unul dintr-un milion de oameni. Numai unul dintr-un milion este chemat să stea față-n față cu Dumnezeu.

Segneri a mai găsit ceva de obiectat, cu toate că a făcut-o foarte subtil. Pentru cei ce nu sunt obișnuiți cu tradiția romano-catolică este greu să înțeleagă ce urmărea el să spună. Romano-catolicii vorbesc de două feluri de rugăciuni. Una este exterioară, iar cealaltă este mai subiectivă. Una este numită „meditație”, cealaltă „contemplație”. Pentru un protestant, cele două cuvinte și conceptele la care fac referire sunt total străine. Molinos spunea: „După ce ai părăsit primul fel de rugăciune - meditația - nu ar mai trebui să te întorci la el, ci să continui cu cel de-al doilea fel de rugăciune, contemplația”. Segneri nu era de acord cu aceasta.

Cartea lui Segneri nu ataca; nu putea să o facă pentru că Molinos era prea popular pentru a fi atacat pe față. Cu toate acestea, era prima evidență a unei opoziții care în cele din urmă va crește transformându-se într-un vârtej aprins.

În realitate Segneri a făcut un lucru mărunț. A îndrăznit să se opună unei personalități foarte populare.

Ne putem da seama cât de popular era Molinos din ceea ce i s-a întâmplat sărmanului Segneri după ce i s-a publicat cartea. Și-a pierdut aderenții! Era tratat ca unul excomunicat. Primea scrisori de amenințare; în public a fost primit cu dispreț și a fost luat în batjocură.

Dar avea să urmeze în curând un alt atac la adresa lui Molinos. În ianuarie 1682. Arhiepiscopul de Neapole, a cărui nume era Cardinalul Caraccioli, a scris o scrisoare către Papa în care arată „rezultatele” faptului că oamenii urmează învățăturile lui Molinos.

Iată o parte a scrisorii:

„Mai târziu a ajuns și în Neapole, și aud că și în alte locuri, să se folosească frecvent rugăciunea pasivă, pe care unii o numesc rugăciunea credinței curate, iar alții rugăciunea tăcerii. Ei își spun chietști pentru că nu folosesc meditația sau rugăciunea rostită, ci atunci când se roagă stau tăcuți de parcă ar fi muți sau morți.”

Caraccioli a continuat să se plângă că cei care folosesc acest fel de rugăciune *au renunțat la cărțile de rugăciuni*, și-au abandonat *chipurile* (inclusiv *crucifixul*), și chiar *liturgia zilnică*. Mai mult, el a raportat că numărul celor care făceau așa creștea zilnic. Umbre ale protestanților dizidenți, omul raporta o trezire!

(În 1685, un contemporan a scris - pe când vizita Italia - că în Neapole erau 20.000 de oameni care îl urmau pe Molinos. În continuare a comentat: „Jesuiții sunt împotriva pentru că ar putea să clatine imperiul superstiției și să aducă ruptura în biserică”.)

Auzind o astfel de veste este echivalent cu a auzi că un grup de biserici din Texasul de Est a renunțat la școala biblică duminicală... că pastorii au renunțat la titlurile lor și și-au luat alte slujbe (*lucrând* ca să-și câștige pâinea?!)... că creștinii se întâlnesc în case, că laicii botează... și că *nimeni* nu oficiază atunci când se ia Cina Domnului.

Astfel de vești ar putea suna plăcut pentru anumite urechi, dar altele le vor considera ca fiind cel mai oribil lucru, care s-a întâmplat vreodată!

(Personal, într-un fel mi-ar place așa ceva!)

Arhiepiscopul a continuat întrebându-l pe Papa cum să procedeze în această situație nouă.

Această scrisoare a pus în mișcare un mecanism, care va zdrobi - și în cele din urmă anihila - lucrarea, scrierile, influența și chiar *amintirea* lui Michael Molinos.

Am putea să ne oprim aici pentru a trage niște învățături din aceste întâmplări.

Isus Christos a fost popular în Galileea și Iudeea până în momentul în care a început să scadă numărul celor, ce mergeau la templu. Liderii religioși au văzut că până și oamenii cei mai simpli își abandonau tradițiile. Apropo, așa ceva este un eveniment foarte rar. (De exemplu, în 1500 de ani nu s-a schimbat nimic în modul de întâlnire al catolicilor. În 400 de ani nu s-a schimbat o iotă din ritualul protestant de duminica dimineața. Mai mult, am impresia că peste o mie de ani vor urma același ritual duminical de până acum. Nu, ritualul nu se schimbă aproape niciodată... indiferent cât de mare este trezirea.)

Aceasta a condus la crucificarea Lui. După numai câțiva ani, același lucru s-a întâmplat în Ierusalim. De data aceasta au fost apostolii. Și din nou a izbucnit persecuția.

De aceea observă că o nouă mișcare este tolerată până ce ierarhia religioasă începe să piardă membri sau/și bani. Atunci când cele mai sacre *ceremonii* și *practici* tradiționale încep să fie abandonate lumea religioasă va declanșa persecuția, indiferent care este cauza ce provoacă schimbarea.

Și o astfel de atitudine nu se regăsește numai la catolici. Acesta este modul de a proceda al *oricărei* religii organizate.

Să revenim la Molinos.

Intră în scenă jesuiții.

La început ei au susținut cartea lui Segneri. Acum susțin scrisoarea arhiepiscopului. În cele din urmă a izbucnit opoziția în public.

În mijlocul tuturor acestor lucruri a intervenit Inchiziția. Au trimis o comisie la Roma care să cerceteze scrierile lui Molinos și ale lui Segneri.

Atmosfera s-a schimbat cu rapiditate. Oamenii au început vechea luptă cu *definițiile*. Definește un lucru, și apoi poți să te războiești din cauza lui.

Ce învăța Molinos? Ce era chietismul? Avea aceasta vreo legătură cu conflictul care izbucnise în Franța? Era vorba despre *voința liberă* sau despre *har*?

Au început să se constituie taberele. Ele erau alcătuite din episcopi, cardinali și învățați. În 1681, cuvintele „rugăciune”, „meditație”, „contemplație” au ajuns să fie slogane. Către Vatican erau trimise tot felul de memorii și rapoarte.

În 1682, s-a întrunit comisia. Citiseră cărțile, le-au examinat cu atenție, și - nu vei crede - cartea lui Segneri a fost condamnată! Despre cartea lui Molinos, Inchiziția a spus că „este în concordanță cu credința bisericii și cu morala creștină”! Atacul lui Segneri a fost considerat ca fiind nefondat și chietistii au primit aprobarea tribunalului. Drept rezultat, Petrucii a fost făcut episcop, iar învățăturile lui Molinos au cunoscut și mai mult succes.

Întorsătura aceasta a evenimentelor nu i-a oprit pe jesuiți, ci a sporit căutarea lor pentru a găsi ceva, care ar putea fi condamnat. Oamenii aceștia erau... în Italia... în fața a ceva asemănător cu protestantismul german sau jansenismul francez! Au văzut trezirea italiană a evlavioșilor ca ceva mai periculos decât protestantismul sau jansenismul. Trezirea avea binecuvântarea Papei! Jesuiții l-au văzut pe Papa depărtându-se de ei și apropiindu-se de Molinos. Neavând izbândă pe plan religios, au început să acționeze pe plan politic.

Ce mai mare forță politică a jesuiților era Franța.

În Franța învățăturile lui Tereza, Ioan al Crucii și ale lui Molinos nu erau deloc răspândite; de aceea, jesuiții trebuiau să găsească niște modalități pentru a insufla teama în mintea lui Louis al XIV-lea. Cum?

A fost ușor. Au făcut legătura între Molinos și ceva ce *Louis* ura și de care se temea foarte tare.

În vremea aceea, în Franța lua amploare o mișcare politico-religioasă. Numită jansenism, era complet opusă mișcării jesuite. În momentul acela era o mare controversă în Franța între janseniști și jesuiți. Jesuiții francezi luptau cu toate armele pentru a opri influența crescândă a janseniștilor.

Cu timpul, cel mai puternic monarh al Europei, - și probabil cel mai puternic monarh al Europei din toate timpurile - a trecut încet în tabăra lor. Din fericire pentru ei, Louis al XIV-lea, din punct de vedere religios, sub influența unui jesuit pe nume Pere La Chaise... și a lui Bossuet (care era versiunea romano-catolică a lui Martin Luther). Jesuiții italieni au cerut ajutorul lui Pere La Chaise.

Louis al XIV-lea era ușor stârnit de gândul ereziei, care ar fi putut fi în biserica catolică; convinge-l că ceva miroase a protestantism și imediat se transformă în aliatul tău. Louis a făcut multe lucruri pentru a-i stârpi pe calviniștii (hughenoți) din Franța, și acum i se șoptea la ureche că în Italia este o mișcare de eretici atât de populară, încât ar putea ocupa locul hughenoților.

Astfel că în anul 1685 cel mai mare monarh al Europei, și cel mai puternic om din Europa, și-a prezentat plângerile Papei prin intermediul Cardinalului d'Estrees. (Ți-l amintești? El a fost cardinalul francez, care investigase învățăturile lui Molinos și le-a acordat binecuvântarea sa.) Louis s-a plâns că i s-a acordat favorul unui *eretic*, că fusese tolerat unul, care învață oamenii să disprețuiască serviciile bisericestii!

Nu crede că puterea și banii nu au efect. Papa a început să-și schimbe poziția față de ceea ce până acum erau niște convingeri religioase favorabile trezirii aduse de Molinos.

Încă odată, disputa a ajuns să fie judecată de un tribunal al Inchiziției. Acest *al doilea* tribunal și-a deschis porțile opoziției.

În luna mai, al acelui an (1685), Molinos - împreună cu prietenul său Petrucci - a fost chemat înaintea Inchiziției.

Mai târziu, pe 18 iulie, au fost trimise la el acasă gărzile papale, care l-au arestat. Michael Molinos a fost aruncat în temniță fără prea multă ceremonie. În august Louis al XIV-lea a scris cerând să fie informat de tot ce se întâmplă.

Așa cum de multe ori s-a întâmplat în zilele acelea, un prieten de-al lui Molinos a dispărut... fără să se mai audă de el; acesta a fost destinul jesuitului Martin Esporsof. Crima pe care a comis-o? Îmbrățișase practicile lui Molinos.

Apoi s-a pătruns cu forța în locuința lui Molinos. Au fost găsite douăzeci de mii de scrisori! Sunt convins că jesuiții erau îngroziți de ce au putut citi în ele. Printre scrisori se găsea și corespondența purtată cu unii din cei mai influenți oameni ei Europei. Probabil faptul că și-au dat seama cât de influent era Molinos, și faptul că era posibil ca să se nască o mișcare, care nu mai putea fi controlată, au fost motivele pentru care Inchiziția și jesuiții au fost umpluți de teamă. Oricum, acolo erau 20.000 de dovezi pe care le puteau interpreta cum doreau.

Toate cele 20.000 de scrisori au fost arse. Opinia mea este că dacă scrisorile ar fi supraviețuit, în ciuda tuturor atacurilor pe care numele lui Molinos le-a suferit în ultimii 300 de ani, astăzi el ar fi fost reverat alături de Tereza și Ioan al Crucii.

De ce?

Sunt două motive. Când a trăit, Ioan al Crucii a fost un personaj urât de mulți și controversat. Numai trecerea timpului a făcut din el un sfânt. Opoziția, persecuția și tortura venite din mâinile unei generații de catolici nu a împiedicat generația următoare ca să-l sfințească.

Cred chiar mai mult, că dacă scrisorile ar fi supraviețuit, ele l-ar fi scos ca nevinovat. Ca autor, Molinos era cu o treaptă deasupra contemporanilor săi. Părerea mea este că scrisorile nu au fost distruse din cauza ereziei care o conțineau, ci din cauza calității lor.

Trebuie să-ți dai seama că Molinos a trăit într-o epocă în care nu era telefon, mașină de scris, și nici măcar cărțile nu erau foarte răspândite. În zilele acelea, probabil *corespondența* era forma cea mai clară și mai perfectată de exprimare literară. Spusă altfel, corespondența *era o artă*. Sunt mulți bărbați și femei, care sunt considerați „mari” din punct de vedere literar doar pe baza scrisorilor pe care le-au scris.

Este ipoteza mea că în flăcările acelea a ars adevăratul loc pe care Molinos îl merita în istoria bisericii... iar pentru noi, pierderea celor 20.000 de scrisori înseamnă pierderea uneia din cele mai mari bogății spirituale din toate timpurile.

În noiembrie 1685, Inchiziția spaniolă cu sediul central la Avagon, Spania a condamnat oficial „*Ghidul Spiritual*”.

Pentru Michael Molinos s-a terminat totul!

Decretul inchizitional spune următoarele - cu siguranță una din cele mai dure afirmații oficiale făcute de o organizație religioasă:

„Scrierile sunt: judecate, fiind considerate ca eretice. Am condamnat, am consemnat, și retras *toate* scrierile lui Miguel de Molinos, ca fiind eretice, dăunătoare, eronate, scandaloase, blasfemitoare și jignitoare pentru urechile evlavioase. Interzicem ca cineva să vorbească de vreuna din ele, să creadă, să învețe, să respecte sau să practice ce spun ele.”

În următorii doi ani ce au urmat arestării lui Molinos, nu s-au auzit prea multe despre el sau despre controversa în care era amestecat. Molinos a fost dat uitării. Aceasta a fost tactica cea mai înțeleaptă pe care dușmanii lui au putut-o aplica. Popularitatea lui Molinos a început să scadă. Oamenii au început să uite.

Inchiziția a decis să dea ultima lovitură atunci când amintirea lui s-a pierdut mult. Ancheta s-a deschis în anul 1687, luna februarie. Din nefericire, dragă cititor, ceea ce s-a întâmplat a fost învăluit în ceață timp de 300 de ani. Până astăzi, Vaticanul nu a publicat procesele verbale ale judecății și nici nu a îngăduit cuiva să le vadă. Atât de puține sunt informațiile pe care le avem, încât nu se știe dacă a fost o judecată formală sau numai un fel de înfățișare. Nimeni nu știe ce s-a întâmplat în ședințele acelea cu ușile închise. Nimeni nu știe acuzațiile care i-au

adus lui Molinos și nici ce s-a spus despre el; nimeni nu știe ce lucruri rele s-au uneltit împotriva lui.

Îți voi spune ce se știe, și ghicește ce s-a putut întâmpla.

Înainte de toate, Inchiziția a făcut două observații: învățăturile lui Molinos, și ale altora ca el, s-au răspândit atât de mult în Europa, încât era posibil nu numai ca ele să devină principala tendință în catolicism, dar în cele din urmă ar putea să câștige *controlul* asupra bisericii. În al doilea rând, au concluzionat că unii dintre aceia, care urmau învățăturile lui Molinos s-au răzvrătit împotriva tradițiilor bisericii. Adică, ei desconsiderau liturghia și închinarea publică, și (mai ales) puneau sub semnul întrebării spovedania.

După ce au făcut aceste observații, Inchiziția mai avea nevoie de puțin pentru a concluziona că Molinos instiga la răzvrățire.

Dar nu puteau să acuze un om atât de popular și să scape de el fără să arate mai întâi că ar fi fost un nemernic. Trebuia ca într-un anumit fel opinia publică să fie întoarsă împotriva lui Molinos.

Abia acum ajungem la motivul pentru care Molinos ocupă un loc atât de neclar și controversat în istoria bisericii catolice. La urma urmei, este uitat aproape cu totul. Și cei câțiva oameni care nu l-au uitat sunt foarte reticenti să-i ia partea sau să-i publice scrierile. De ce? De ce a fost uitat omul acesta secole întregi de către istorie? Motivul este unul puternic, și aș fi surprins, dragă cititor, dacă nu ți-ai dat încă seama.

Pe străzile Romei au fost lăsate să circule zvonuri - minciuni, dacă vrei, - despre Molinos. Cele mai multe erau ridicole. Dar cel mai tragic lucru este că timp de trei sute de ani aceste zvonuri nu au fost confirmate sau infirmate. Molinos, așteaptă să fie reabilitat.

Și ce spuneau zvonurile? Mai întâi, dușmanii lui au dat un nume învățăturilor lui, și apoi au condamnat acel nume. (Este un șiretlic vechi de când este ura.) L-au numit *alombardos*.

Alombardos era o sectă din Spania, care propovăduiseră la un moment dat, că rugăciunea nu este de nici un folos, și că singurul fel de rugăciune adevărată este extazul. Grupul acesta necunoscut au spus de asemenea că nu era necesar să ia sacramentele catolice și că aceia, care erau cu adevărat aproape de Dumnezeu nu comiteau nici un păcat. Din nefericire, masele credeau cu ușurință o acuzație neclară ca aceasta, învăluită în mister și spusă cu dibăcie.

S-a mai lansat un zvon ce a fost crezut: Molinos era evreu și nu fusese niciodată botezat. În zilele acelea antisemitismul era în vogă. Zvonul și-a atins scopul.

În al treilea rând, așa au interpretat de mult învățăturile lui, încât au ajuns să spună că de fapt ele sunt împotriva unei conduite morale. Aceasta, au spus ei, nu este un pericol doar pentru biserica catolică, ci și pentru întreaga comunitate.

Acum, cum au ajuns dușmanii lui Molinos la asemenea concluzii? Învățăturile lui subminează morala? Au spus că el învăța că lipsa de importanță a acțiunilor exterioare ale unei persoane o face liberă să facă orice ce trupul ei. Cu această răstălmăcire a învățăturilor lui a fost crucificat Molinos de către comunitatea religioasă.

Se poate ca numele lui Molinos să fi rămas în istorie dacă zvonurile s-ar fi oprit aici. Din nefericire, nu a fost așa. Împotriva lui Molinos a fost lansat un zvon fatal ce a distrus influența sa în istoria bisericii, a făcut ca istoricii să-l evite, iar el și scrierile lui au rămas fără prieteni sau apărători.

Zvonul este că la procesul lui (?), mai multe femei au depus mărturie că ar fi avut relații sexuale cu el. Dușmanii insistau că rezultatul final la care ajungeau cei care urmau învățăturile lui era perversiunea sexuală.

Câte femei au adus o astfel de acuzație publică și oficială împotriva lui? Una? Douăzeci? Două sute? Sau poate, *nici una*? Nu știe nimeni. Zvonurile dădeau tot felul de cifre. Și totuși, după trecerea a 300 de ani, zvonurile au putut fi doar zvonuri. Nimeni nu știe dacă la proces a vorbit cineva împotriva lui... acuzându-l de ceva. Dar zvonurile acestea, că au fost aduse asemenea acuzații, condamnă până astăzi numele lui Michael Molinos.

A fost acuzat de imoralitate la proces? S-a adus vorba despre așa ceva? *Nu știe nimeni.*

Unul dintre istorici a observat, că, din ceea ce se cunoaște, dușmanii lui numai au spus că rezultatul învățăturilor lui ar fi imoralitatea!

Cine a lansat zvonurile? Au fost ele luate în considerare la proces? Sau au fost atât de ridicole, încât nu și-a pus nimeni problema să le abordeze în sala de judecată? După 300 de ani nu avem nici o idee. Tot ceea ce știm este că zvonurile au cutreierat Roma, Italia și chiar Europa. Dacă nu l-ai fi cunoscut, ai fi auzit că un preot oarecare din Italia a sedus câteva sute de femei. Nimeni, și mai ales un cleric, nu putea să facă față unui asemenea atac, rămânând cu reputația intactă.

Erau acuzațiile cât de cât adevărate? Este suficient să pui o asemenea întrebare și îl condamni, distrugându-i reputația.

Cel mai bun lucru, care poate fi făcut este să ghicim, deoarece procesul verbal al procesului nu este disponibil. Aș lansa o opinie. Mă îndoiesc foarte tare că în timpul procesului s-a pus vreun moment problema comportamentului moral murdar. Dacă ar fi fost măcar puțin adevăr în toate poveștile acestea, *dovada* ar fi fost făcută de cunoscut de la un capăt la altul al Italiei. Tot de ce ar fi fost nevoie era ca Vaticanul să facă procesul verbal al judecății. În schimb, au fost împrăștiate tot mai multe zvonuri, iar procesul verbal a fost și mai bine păzit. Faptul că *niciodată* nu a fost dezvăluit procesul verbal arată că acuzațiile au fost neimportante - sau nu au fost.

Când, în cele din urmă au fost dezvăluite acuzațiile aduse lui Molinos, în ele *nu se găsește nici măcar un singur cuvânt referitor la un comportament imoral*, și nici măcar nu se face aluzie la așa ceva. Cred că se prea poate ca Molinos să fi fost judecat, să fi fost întemnițat, să fi trăit și apoi murit, fără să știe nimic de toate aceste zvonuri. Omul este *inocent* atât timp cât nu se aduce o evidență cât de mică că ar fi vinovat.

În momentul în care Molinos a fost judecat în 1687, cei din Roma erau porniți împotriva lui cerându-i moartea. Ne amintim de Pontius Pilat Povestea comportamentului său moral a fost spusă de atâtea ori, încât nu ar fi prea greșit să spunem că în momentul în care a fost pronunțată sentința, unii îl considerau ca fiind un animal depravat sexual.

Pe 9 februarie 1687 au fost arestați două sute de discipoli de-ai lui Molinos, inclusiv preoți! Unii din cei arestați erau bărbați și femei cu influență. Toți au fost aruncați în închisoare. Acuzația? Au neglijat liturgia, au neglijat regulile bisericești, sau au vorbit într-un fel, care îndemna la așa ceva; luaseră cina fără să se spovedească.

Apoi Inchiziția a alcătuit o comisie, care să investigheze multele mănăstiri unde se practicaseră învățăturile lui Molinos. Comisia trebuia să aibă grijă să fie șocată de ceea ce urma să descopere... chiar dacă nu descopereau nimic!

A fost lansat un rând de zvonuri. Călugării și călugărițele au renunțat la citirea rugăciunilor din cărțile de rugăciuni, la crucifix, și foloseau doar rugăciunea interioară. În acest moment Roma era toată un zvon. Mai corect spus, era o mașină de făcut zvonuri.

Și Papa a fost supus presiunilor. Unul din zvonuri spunea că Petrucci a fost făcut cardinal pentru că Papa era un discipol de-al lui Molinos. Un altul spunea că s-ar putea ca Inchiziția să-l interogheze chiar și pe Papa... considerându-l ca fiind Benedict Odescalchi.

Ce se poate spune despre procesul lui Molinos? O întrebare mai bună ar fi, a existat un astfel de proces? Se pare că a fost. Totul a fost scris în latină. Manuscrisele încă mai există. Dar *niciodată* nu au fost făcute publice. S-ar putea ca acum, când Molinos este uitat de istorie, cineva care cunoaște latina și care se pricepe să dezlege enigmele ca Sherlock Holmes să ne dea răspunsul corect al vieții și judecății lui și să dezlege misterul? Nu știu un alt caz din istoria bisericii despre care există atâtea dovezi și care strigă să fie limpezit.

Dar nu vom ști *nimic* până ce aceste însemnări nu vor fi publicate de către Vatican!

Te-ai putea întreba ce a spus Molinos pentru ca să se apere. Interesant, a refuzat să-și ia apărarea[□]. De ce? După ce a fost arestat a rămas tăcut. A stat în tăcere, fiind o mărturie a propriilor învățături... „Acceptă tot ce ți se întâmplă în viață ca și cum vine din mâna lui Dumnezeu”. Binocuvântarea și persecuția aveau să fie considerate la fel: ca fiind voința lui Dumnezeu. Era convins că trebuia să fie indiferent la suferințele și coborâșurile vieții.

Ca cititor, va trebui să judeci dacă aceasta este o cale spirituală de abordare a problemelor vieții. Dacă alegi să mergi pe o astfel de cale, fii sigur că dușmanii nu vor fi impresionati... și nici nu vei fi primit cu urale. S-ar părea că nimeni nu observă o asemenea calitate. Din contră, o astfel de atitudine este o invitație pentru a fi junghiat. Alege o astfel de atitudine și pregătește-te să ai parte de aceleași rezultate ca Molinos.

Se pare că cine are o umblare evlavioasă trezește ura împotriva sa.

În mijlocul zvonurilor scandaloase și a senzației electrizante, a explodat bomba. Roma a fost informată oficial că Molinos a recunoscut că este eretic și că s-a *dezis* de părerile sale. De asemenea a fost lansată afirmația condamnatore că „a mărturisit și alte păcate”. Nu s-a spus niciodată care ar fi celelalte păcate. Mai mult, Roma a fost informată că Inchiziția l-a declarat vinovat de erezie, și a fost condamnat la închisoare pe viață. Din nou, nu există nici o evidență clară a acuzației de imoralitate. Dacă ar fi fost adevărat, ar fi fost condamnat la moarte. Din câte știu, aceasta a fost prima dată când s-a aflat că Molinos a fost judecat!

Din următorul amănunt îți poți da seama de cât de mult s-a acționat pentru ca populația să-și schimbe atitudinea față de Molinos, și cât de atentă era lumea la ce se întâmpla: în ziua în care Molinos și-a retras învățăturile, au bătut clopotele tuturor bisericilor din Roma. A fost o zi a bucuriei.

Care au fost cauzele pentru care și-a retras învățăturile? Mulți au considerat că a fost torturat. Alții au crezut că și-a urmat propria convingere că toți trebuie să se supună bisericii, indiferent de lucrurile pe care le pretinde aceasta. Un lucru este sigur: Molinos s-ar fi supus la orice biserică ar fi decis, indiferent în ce condiții.

Pe 28 august 1687 a fost afișat de către Inchiziție un decret oficial, care îl declara pe Molinos vinovat de „propovăduirea și practicarea unor doctrine nelegiuite”.

În această proclamație erau incluse 68 de afirmații, care spuneau că învățăturile lui Molinos erau „eretice, blasfemitoare, jignitoare pentru urechile pioase, batjocoritoare și periculoase pentru moralitatea creștină”, însă, din câte știu, niciodată nu s-a specificat *nimic* clar. Toate afirmațiile la adresa lui Molinos erau învăluite în generalități.

Nu numai că Inchiziția nu a dat explicații clare, dar este evident că nici nu a vrut să o facă. Le era rușine să afle creștinătatea, care au fost punctele de plecare în stabilirea vinovăției? Unul din istorici a observat că ceea ce s-a spus public și oficial a fost moderat și lipsit de greutatea necesară transformării lui într-un eretic și pedepsirea cu închisoarea pe viață.

Dar în ziua fatală de 28 august 1687, nimeni nu se gândea la așa ceva. După ce au fost făcute publice acuzațiile împotriva lui Molinos, s-a dat ordinul ca să fie *arse* toate exemplarele cărții „*Ghidul spiritual*” - carte, care odată a fost aclamată oficial de către Inchiziție. Oricine care va fi găsit având *ceva* scris de Molinos avea să fie excomunicat automat din biserică.

Fusese Molinos pe punctul de a face o mare reformă în biserică catolică? Dacă reforma ar fi avut loc, ar fi ajuns biserică romano-catolică să experimenteze o umblare mai profundă cu Domnul pe care-L mărturiseau? Nu vom ști niciodată. Această mișcare a fost atât de bine înăbușită, încât nu știm răspunsul la aceste întrebări nici după 300 de ani. Sistemul a mai triumfat odată asupra libertății, inimii, și tărâmurilor nevăzute.

A urmat unul din acele momente ale istoriei, care este doar o parodie - chiar o comedie - a înfăptuirii dreptății.

[□] Știu că cel puțin o însemnare spune că a vorbit tot timpul cât a durat procesul; o alta spune că nu a vorbit deloc. Cred că a doua este adevărată.

Inchiziția a stabilit o zi în care să demonstreze că este bună, legitimă, și mai ales, puternică. S-a decis să se celebreze renunțarea lui Molinos la ereziile sale cu toată pompa de care era biserica capabilă. (Și a fost foarte capabilă.) A fost stabilită ziua de 23 septembrie.

Poți crede că biserica a făcut o proclamație cum că cei ce vor participa la această ceremonie specială vor primi o absolvire a păcatelor pentru cincisprezece ani? Cu o asemenea promisiune se putea garanta prezența unei mulțimi uriașe!

Ceremonia s-a ținut la biserica Santa Maria Sopraminerva. Trebuia ca totul să se desfășoare în ochii mulțimii, care aștepta.

În ziua stabilită, cardinali, și episcopi, membri ai biroului sfânt al Vaticanului, membri ai familiilor regale (inclusiv prinți), ambasadori și doamnele lor au venit... alături de zeci de mii de cetățeni de rând ai Romei. Atât de mare a fost mulțimea, încât la un moment dat faimoasa gardă elvețiană nu a mai putut-o controla. Multe persoane au fost rănite din cauza îmbulzelii.

În același timp, lui Molinos i s-a dat ultima masă înainte de a fi întemnițat. Vaticanul își putea permite să fie darnic; ni se spune că a fost un ospaț foarte mare.

La un moment dat în timpul celebrării, Molinos a fost condus înaintea mulțimii de oameni care aștepta. Molinos, care avea 65 de ani, a stat înaintea lor demn și melancolic. Era îmbrăcat într-o haină a pocăinței, iar mâinile încătușate țineau o torță aprinsă. A fost condus pe o platformă, înaintea cardinalilor și a tribunalului. În jurul lui erau doamnele și nobilimea, preoții, seminariștii și prelații. Cineva pusese un amvon și a citit cu voce tare acuzațiile, care i se aduceau; a fost nevoie de câteva ore pentru citirea acestora. Ni se spune că mulțimea era atât de aprinsă, încât acompania citirea acuzațiilor cu strigătele: „În foc cu el! În foc cu el!”

Vai, noi creștinii avem un talent în a ne persecuta unii pe alții!

După citirea acuzațiilor a urmat pronunțarea sentinței - Molinos era condamnat la închisoare pe viață. În singurătatea celulei i s-a mai cerut să recite o dată pe zi Crezul apostolic; trebuia să recite de două ori pe zi cartea de rugăciuni; trebuia să postească de trei ori pe săptămână. Trebuia să se spovedească de patru ori pe an. În ce privește luarea sacramentelor, decizia a fost lăsată în seama duhovnicului său.

După pronunțarea judecății, Molinos a îngenunchiat și a renunțat oficial la ereziile lui. Apoi a semnat o declarație, care spunea același lucru, s-a întors și a primit o dezlegare din partea trimisului Papei.

Apoi, totul s-a sfârșit.

(Consideră ziua aceasta nu numai ziua sfârșitului slujirii lui Molinos, dar și sfârșitul uneia din puținele treziri ale Bisericii Romano-Catolice - o trezire, care ar fi putut schimba mentalitatea catolică, dacă ar fi continuat câțiva ani. Se poate spune însă că Biserica Romano-Catolică a scăpat o oportunitate mare pentru ca preoții și credincioșii ei să ajungă la o experiență spirituală mai profundă.)

Când s-a sfârșit ceremonia, Molinos a fost condus afară din biserica Santa Maria Sopraminerva, și dacă însemnările sunt corecte, a ajuns într-o mănăstire dominicană cu numele Saint Pietromontorio. Molinos avea să fie închis într-o celulă mică din această mănăstire.

Ușa celulei a fost deschisă și prizonierul a fost condus în pragul ei. Lumea avea să fie izbăvită pentru totdeauna de acest spaniol, care a făcut atâtea probleme, pe moment ce acesta pășise înlăuntru. Molinos știa aceasta.

Ei bine, dragă cititor, prietenul nostru Molinos avea un adevărat fler pentru momentele dramatice! În timp ce se îndrepta să intre în celulă, s-a oprit în prag. Era ultima dată când avea să fie văzut la față. Avea să fie pentru ultima dată când istoria îi va auzi glasul! Avea să-l înghită întunericul acelei temnițe. Molinos s-a oprit, s-a întors și și-a privit dușmanii. Și-a ațintit ochii asupra preotului dominican, care avea să pecetluiască pentru totdeauna ușa celulei. A urmat unul din rarele și glorioasele momente ale istoriei. O frântură, o sclipire... o înțelegere

mică a personalității cuiva, care de altfel nu era prea cunoscută, - o licărire scurtă care ne spune extraordinar de multe despre un om, despre caracterul lui, și despre ființa sa interioară.

Molinos, unul din acei creștini ai bisericii, care au fost atacați de către alți credincioși, și care au ales să tacă atunci când viața și slujirea lor era distrusă. Acum Molinos face ceva neașteptat.

Atunci când nu mai putea să scape de închisoare... când nimeni nu ar putea să-l acuze că a încercat să se apere sau că a fost plin de amărăciune... Molinos a rupt tăcerea. În ultimul moment în care mai era cu puțină ca să vorbească, Molinos *a vorbit!*

De fapt, Molinos este știut mai mult datorită ultimilor douăzeci de secunde pe care le-a petrecut în pragul temniței, decât datorită întregii sale vieți... și în acest moment vedem că inima și mintea acestui om au fost neclintite. Iată cuvintele lui, exact așa cum au fost spuse:

„La revedere, Tată. Ne vom reîntâlni în ziua judecății. Atunci se va vedea dacă adevărul a fost de partea ta sau a mea”.

Ce putem spune? Omul avusese dreptate și știa că era așa. Inima nu s-a întors, nu a putut să se întoarcă de la adevărul pe care îl știa că era de partea sa. Da, a fost supus. În exterior. Dar în lăuntrul lui nu putea nega ceea ce știuse și experimentase despre Domnul lui.

Ușa s-a închis. Celula a fost cuprinsă de întuneric. Preotul dominican a sigilat ușa. Nu s-a mai auzit de Molinos.

Să încheiem acum această poveste tristă.

În anul 1693, s-a răspândit un zvon cum că Molinos a murit. Ca multe alte zvonuri, și acesta s-a dovedit a fi fals.

Patru ani mai târziu, în anul 1697, un alt preot catolic - un episcop francez - a căzut victimă datorită scrierilor sale, întocmai ca Molinos în 1687. Cel mai apreciat preot din întreaga Franță a fost acuzat de erezie. Cine a fost? Fenelon!

La fel ca Molinos în Italia, Fenelon a dat naștere unei controverse atât de mari încât a fost nevoie de intervenția Papei pentru aplanarea ei. Ca și în cazul lui Molinos, a fost numită o comisie, care să rezolve problema. Ironic, în mijlocul disputei biserica a anunțat că Molinos a murit - pe 29 decembrie 1697. Ni se spune că a fost bolnav timp de trei luni. Ni se mai spune că a murit pocăindu-se profund de eroarea sa și în deplin atașament de biserică.

(Acesta a fost anunțul oficial.)

Au fost și alte informații, cum că îmbolnăvirea a survenit într-un mod misterios, cauzată de otrăvire. La fel ca o mare parte a vieții lui, adevărul nu va fi cunoscut niciodată.

Ce a rămas din Molinos? Nimic, cu excepția inscripției de pe mormântul său.

„Aici se găsește trupul Dr. Molinos, marele eretic.”

Inscripția aceasta arată că biserica catolică a privit la unul din cei mai minunați oameni ai ei, care a trăit o viață aproape de Dumnezeu, și a văzut, că acesta nu are loc în cadrul religiei oficiale.

Am citit că, într-o bibliotecă din Munchen, Germania există un manuscris intitulat „Proseso D. Molinos”, care conține 263 de afirmații pe care Inchiziția le-a formulat ca acuzații împotriva lui Molinos. Părerea mea este că aceste afirmații arată foarte clar că Inchiziția a abandonat multe din acuzațiile criminale inițiale. Unde sunt acuzațiile de imoralitate? Unde sunt acuzațiile cum că ar aparține unei secte de eretici din Spania? Unde sunt acuzațiile de imoralitate aruncate asupra discipolilor lui? Nu sunt. Aceste 263 de afirmații - spre deosebire de cercetările, care s-au făcut și de procesul care a fost, și a căror procese verbale nu au fost niciodată publicate - au foarte puțină legătură cu zvonurile, care au întors un oraș, o națiune și o mișcare religioasă internațională împotriva lui.

Se cunosc puține lucruri, care sunt sigure.

Știm că mai târziu Petrucci a scris că lucrurile de care l-a acuzat Inchiziția pe Molinos proveneau din înțelegerea greșită a învățăturilor lui, și că ele erau contrare adevărului.

Te-ai putea întreba cum a putut să facă Petrucci o asemenea afirmație și să scape. A fost pentru că, un paradox al vieții, fusese făcut cardinal, și nimeni nu putea trata un cardinal, așa cum trata un simplu preot. Cu toate acestea, chiar și Petrucci, în calitate de cardinal, a fost cercetat în particular de către Inchiziție, și opt din scrierile lui au fost considerate ca fiind vrednice de condamnare și au fost retrase. Petrucci, credincios lucrurilor pe care le propovăduise, s-a supus, și ca atare i s-a permis să se întoarcă la dioceza lui..

După întemnițarea lui Molinos, atât în Italia cât și în Franța, a fost persecutată orice persoană a cărei învățătură făcea vreo aluzie la ce spusese Molinos. Cărțile respective erau adunate și arse. Literatura chietiştilor apoape că a dispărut de pe fața pământului. Încă odată a triumfat ritualul, ceremoniile, și toată această relație exterioară, obiectivă cu Isus Christos.

Alungată de catolici, necunoscută de protestanți, am putea spune că de atunci umblarea creștină profundă este în căutarea unei locuințe.

De atunci, până astăzi, umblarea creștină profundă nu a mai prins rădăcini și nu a mai avut o influență atât de profundă ca cea din ultima parte a secolului al șaptesprezecelea. Biserica protestantă, născută din intelectualism și dispute doctrinale, un rezultat mai degrabă al activității mintale, a lăsat puțin loc pentru practicarea unei umblări profunde cu Isus Christos. Catholicismul nu a mai îngăduit așa de mult o asemenea practică. Poate că într-o zi, într-un mod foarte natural va apărea un trup corporativ de copii ai lui Dumnezeu, care fără să aibă excese într-o direcție sau alta, să aibă intenții curate pentru lucrurile profunde ale lui Christos. Niște oameni mai profunzi în înțelegere și experiență decât orice a apărut în cei 300 de ani, care au trecut de la închiderea ușii temniței în fața lui Michael Molinos și de la închiderea gurilor aceluia, care l-au căutat pe Christos... în profunzime.

